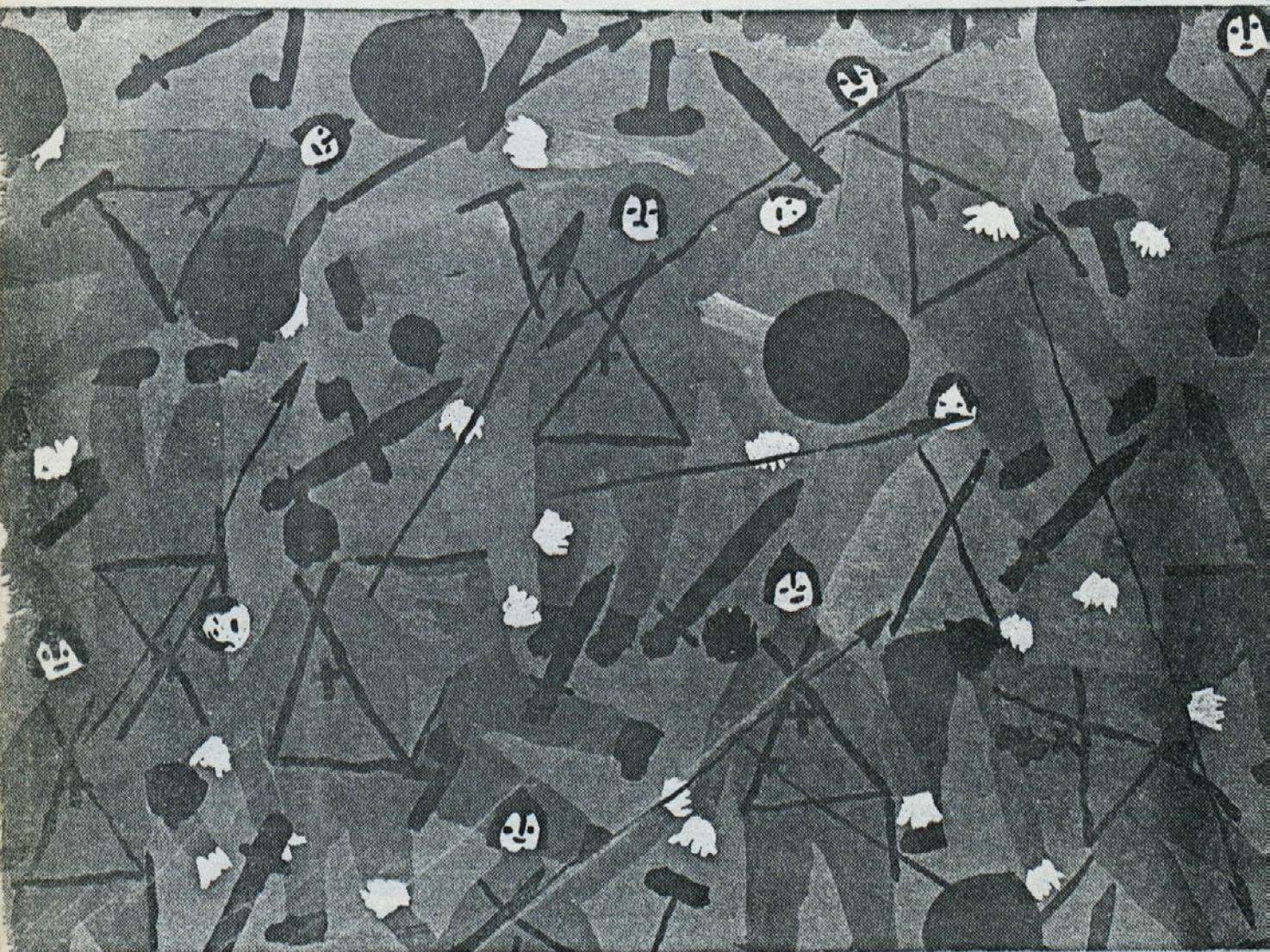

8.11.1849

Jo zor zasi je na mrličev trope,
eže, k' ob ajde žetvi al' pšenice
do izjavih tam leže snopovja kope. dr.Fr.Prešeren

stezice

1973/74

16

STEZICE so glasilo učencev osnovne šole heroja Bračiča Tržič

Uredniški odbor:

- 5.a Marko Ručigaj, b) Janez Valjavec
- 6.a Boštjan Kuljič, Vladimira Erjavšek
- 6.b Milena Fornazarič
- 6.c Barbka Ovsenek, Smilja Brkljač, Beti Praprotnik
- 7.a Majda Radon
- 7.b Tomaž Madjar
- 8.a Marjana Ribič, Janka Opalički, Marija Ulčnik, Darjo Plesničar
- 8.b Janja Justin

Likovno opremo pripravil akademski slikar Kamilo Legat

Mentorji: učitelji slovenskega jezika od 1. - 8. razreda

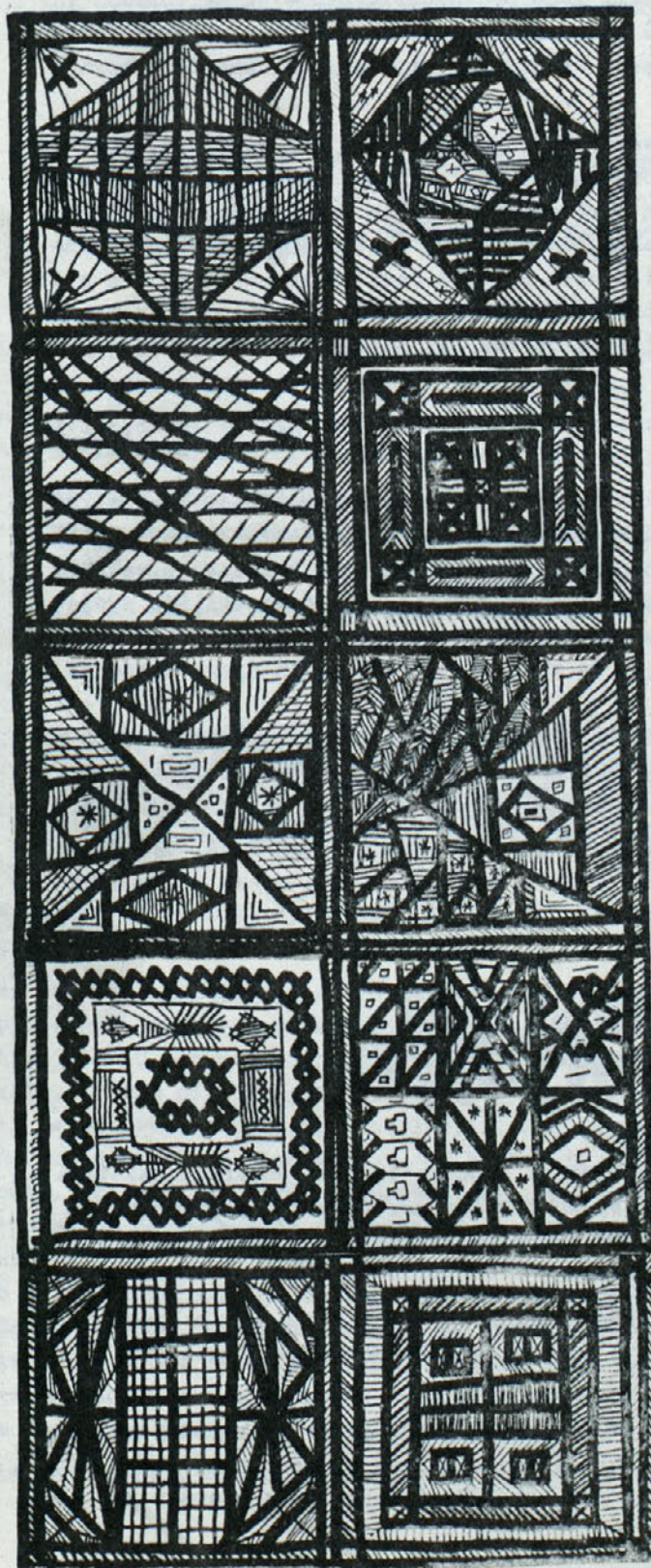
Tehnično delo so opravili: Francka Markič in člani uredniškega odbora

Tiska Delavska univerza Tomo Brejc v Kranju

kultura in mir

Zakaj ne nosite v dlaneh
svojih src, ljudje?

(Kajuh, ko človek bo človeka
prepoznal)

Mislím, da bi bilo treba o kul-
turi še več pisati in govoriti.
Kultura nam je potrebna povsod:
od javnega do najbolj zasebnega
življenja.

Mislím, da je pri nas vse premalo
kulturnih del.

Brez kulture bi bilo naše življe-
nje pusto in prazno.

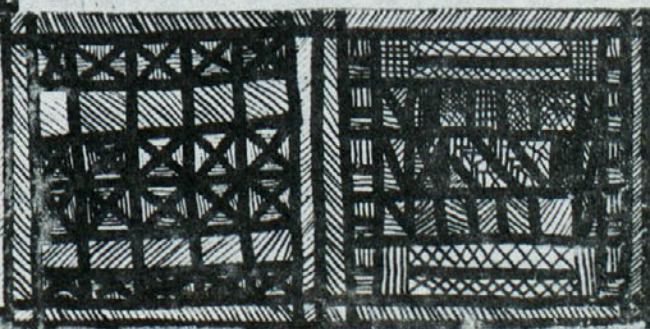
Bilo bi potrebno, da bi vsi ljudje
vedeli, kaj je kultura in bi se
z njo soočili.

Kultura nam je potrebna v vsakem
trenutku življenja, na vsakem
koraku in na kateremkoli kraju.

Kot je človeku potreben kruh,
mu je tudi kultura.

Kultura človeka razvedri, ga lepša
in vzgaja.

Vsakemu človeku je potrebna
kultura kot del lepšega življe-
nja.

Mir, ta tolikokrat imenovana beseda je postala pojem sreče. Toda koliko ljudi ne ve, kaj je to in še več jih je, ki tega niso nikoli sami doživeli, ampak so slišali iz ust drugih kot nekaj nedosegljivo lepega.

Mi se težko zavedamo, koliko tem ljudem pomeni mir, saj ne poznamo lakote, žeje, vojne. Toda naši starši in dedje pa včasih niso slutili naše sedanjosti. Zanje so se borili, prelivali kri in s tem nam in sebi zagotovili svetlejšo prihodnost. Kot so si naši dedje in očetje borili za svetlejše dni, svobodo, se v Aziji, Afriki, Latinski Ameriki, borijo še danes zanje.

Sram nas je lahko, civilizirani svet, da še vedno pustimo obstajati kolonializem, vojaški režim, strahovladja in nasilja v Angoli in Mozambiku. Sram nas je lahko, da mirno gledamo državni udar v Čilu, strahovanje Slovencev in Hrvatov na Koroškem in zatiranje mnogih majhnih narodov po vsem svetu. Sram nas je lahko, da še vedno obstaja oboroževalna tekma med ZDA in SZ, ki požre toliko denarja, da bi z njim za dalj časa lahko nasitili ves svet. V Ameriki in Evropi imamo nekateri že vsega preveč, v Afriki, Aziji in Latinski Ameriki pa opazimo od lakote napihnjene trebuščke, slišimo otroke, ki sprašujejo mamo, kaj je kruh, mleko.

Med njimi letajo jekleni ptiči in odmetavajo svoj nevarni tovor. Sram nas je lahko, civilizirani svet, to lahko mirno gleda.

Toda na svetu niso samo ljudje, ki jim je to več ali manj vseeno, temveč tudi ljudje, ki se borijo z dušo in telesom za mir, pravico na svetu. Tito, Naser in Nehru so ustanovili zbor neuvrščenih držav. Ta zbor ne gleda le na dobro velikih, pomembnih držav, z velikim vojaškim strojem in s kopico držav, ki ji dajejo veliko surovin, vanjo pa vsilijo svoje izdelke in si s tem kujejo velike dohodke. Borijo se za pravice in težnje predvsem malih narodov, ki so bili do sedaj pod tujo oblastjo. Ta zbor se vedno veča in njegovo mnenje v svetu vedno več pomeni.

Za humanost do zatiranih ljudi pa se bori tudi RK. Bori se za denarno pomoč ljudem, ki so v stiski, ob potresih, poplavih. Zbira pomoč za dežele v razvoju. Teži pa predvsem po mirnem sodelovanju, sožitju in enakopravnosti vseh narodov.

Toda preteklo bo še mnogo vode, da boto uresničeno. Vse gre počasi, prepočasi, vse preveč je ljudi, ki so sovražne temu boju za obstanek, boljše življenje. Toda nekoč bo to uresničeno, mora biti!

Andraž Legat,
8.a razred

Kaj pomeni človek? Človek pomeni mnogo, vse; človek je vrhunec vsega. Vendar ga nekateri cenijo zelo nizko. Medtem, ko se v Alžiru, na IV. konferenci neuvrščenih, pogovarjajo in borijo za mir, se Francija prizadeva priti med svetovne velesile v oborožitvi in z jedrskimi poskusi ogroža življenja mnogim ljudem.

Koliko cenijo življenje voditelji državnega udara v Čilu. Na stotine nedolžnih ljudi so pobili. Tisti pa, ki se borijo za napredek, za socializem, se morajo skrivati pred temi okrutnimi morilci.

Zakaj so se sedaj pravzaprav borili Amerikanci v Vietnamu? Zato, da so lahko zdaj po sklenjeni pariški mirovni pogodbi umaknili in pustili za seboj na tisoče grobov in nešteto požganih porušeni hiše? Zato, da so tam pustili lažne otroke brez staršev in popohablence? Zato?

Vojne so nesmisel. Zakaj ne dajo denarja, ki ga goltajo "vojaške potrebe", raje za hrano tistim dvem tretjinam ljudi na svetu, ki sta lačni, ko vendar vedo, da bi bila naslednja svetovna vojna usodna.

Vse več je posameznikov in organizacij, ki se borijo za mir. V Alžiru je razpravljala o miru, OZN se bori za mir, RK je proti vojnam in nasilju.

Vse to pa je še zelo malo v primerjavi z narodi in ljudstvi, ki si žele mir in svobodno življenje. Tudi sam si želim, da bi na svetu zavladata enotnost in bratstvo.

Želim si nov, lepši svet. Predstavljam si, kako so si vsi med seboj prijatelji, kako imajo vsi dovolj hrane in besed vojna, lakota, zatiranje - ne poznajo.

Marko Kravcar,
8.a razred

Misli mi hitijo daleč na vzhod v - Azijo, kjer ljudje umirajo. Ti ljudje nimajo niti ure miru. Vedno morajo bežati pred sovražniki. Nad temi ubogimi ljudmi vsak dan krožijo sovražnikova letala. Njihovi sovražniki se spomnijo vse mogoče mučne stvari. Ljudje se nimajo s čim braniti proti močnemu sovražniku. Niti hrane nimajo.

Jaz pa živim v miru. Hodim v šolo. Imam dosti hrane. Zadovoljna sem, ker imam oba starša, ki mi kupita vse potrebno. Živim v slogi in nimam nobenih skrbi.

Želim, da bi vsi ljudje imeli lepo življenje in da bi živeli otroci v Vietnamu in drugod v miru in brez strahu pred letalskimi napadi.

Metka Petrič,
4.c razred

Poletni dan se je leno vzdigoval. Ko sem stopila na prag, me je pozdravilo sončno jutro. Stopala sem po kamniti poti proti parku.

Tedaj sem zagledala na klopi revnega dečka. Njegovo skrčeno telo je ležalo na zeleni klopi. Izpod zamazane, prekratke srajčke so mu štrlele zakrpane hlačnice. Z bosimi nogami je ril po pesku. Z majhne glave, pokrite s sršečimi lasmi, je gledalo v svet dvoje velikih, modrih oči. Njegova zunanost, njegov pogled, sta mi segla do dna srca. Zahotelo se mi je pogovora z njim, ga potolažiti. Usedla sem se poleg njega. Vprašala sem ga, kaj počne tukaj na klopi. Začudeno me je pogledal, kot da je začuden, da mu izkazuje pozornost. Nenadoma je začel pripovedovati. Tako sem zvedela, da je doma nekaj ulic stran, da je zbežal od doma, ker je oče pijanec, ga pretepa, matere pa nima. Začudeno sem ga ogledovala, njegove jasne, poštene oči, ki so videle že mnogo hudega. Nisem verjela, da živijo na svetu tako revni otroci. Pri nas doma je drugače. Oče ne pije, velikokrat me pelje na sprehod, kadar sem bolna, ga skrbi zame. In nekaj imam, kar deček poleg mene nima: to je topla materina beseda in roka. Tudi deček je strmel vame. Njegov odkriti obraz je občudoval mojo obleko in s poželenjem je gledal v rdeče jabolko v moji roki. Dala sem mu ga in opazila sem, da se mu je v očeh prižgala iskra.

Odšla sem naprej. Spomin na dečka iz parka pa je ostal nekje globoko v meni v mojem srcu.

Milena Fornazarič,
6.b razred

SONČNE IN SENČNE STRANI MOJEGA OTROŠTVA

Zato mladost po tvoji temni zarji
srce bridko vzdihuje, bog te obvarji

(dr. France Prešeren,
Slovo od mladosti)

Kadar sem sam doma, se imam še kar dobro. Podim se po hodniku in kuhinji. Pri tem pa obrnem vse narobe in nobena stvar ne ostane na svojem mestu. Ko sem bil nekega dne spet sam doma, sem se podil po kuhinji, iz kuhinje v klet in tako sem divjal po hiši. Upehal sem se in šel pit v kuhinjo. Kozarec pa sem pustil čisto na robu mize. Spet sem začel razgrajati. Naenkrat pa sem zadel z roko ob kozarec, kozarec se je prevrnil na tla in se zdrobil na drobne koščke. Steklo sem vrgel v koš za smeti. Šele nato sem opazil, da je prišel očka iz službe. Na srečo ni opazil, da sem razbil kozarec. Tako vedno norim po stanovanju, a to samo takrat, kadar sem sam.

Marko Praprotnik,
3.a razred

Že večkrat se je zgodilo, da sem bil sam doma. Čeprav mami ne hodi v službo, se včasih primeri, da sem kar nekaj ur sam. Da atka ni doma, tega sem se že privadil, saj je obrtnik in dela po hišah. Toda, da bi šla mami v službo, tega bi se težko navadil. Biti sam, to je zelo dolgočasno. Kadar sem sam, večino časa porabim za branje. Zelo rad poslušam tudi glasbo in pravljice s plošč. Včasih pa si tudi zaigram na harmoniko, ki je moja velika prijateljica. Ponavadi takrat, ko sem sam, hitro menjam igre. Nobena stvar mi ni preveč privlačna, ker ves čas mislim, kdaj se bo vrnil kdo od staršev ali pa sestra iz šole.

Zelo nerad sem sam. Kadar smo vsi doma, je tako lepo in veselo. Želim si, da bi bil čim manjkrat sam, biti sam tako dolgočasno.

Tomi Smolej,
3.a razred

Večkrat obujam spomine na svoje otroštvo. V njem sem preživela mnogo grenkih pa tudi srečnih trenutkov. Moje otroštvo je bilo grenko zato, ker sem že kot majhno dekletce izgubila očeta. Takrat mi je grenka usoda najbolj segla v srce. In če se danes spominjam tega trenutka, se mi oči napolnijo s solzami. Večkrat sem mislila nanj in na prešerno venelje, ki sem ga doživljala takrat, ko sva se lovila po travnikih, kot dva razposajena metulja, ki letata s cveta na cvet.

Toda to veselje mi je zavernilo polno črnih oblakov, ki niso hoteli odjadrtati drugam, da bi se zopet prikazalo sonce. Počutila sem se tako kot nebolgljeni ptiček, ki ne ve, kaj se z njim dogaja in se prepusti usodi. Počasi je mineval čas in mama se je zopet poročila. In takrat nisem bila deležna več tiste topline, kot sem je bila nekoč.

Spominjam se tudi žalostnih dogodkov pri zdravniku. Mama me je vodila na zdravniške preglede. Ko sva nekoč sedeli v čakalnici in naju je medicinska sestra poklicala, mi je začelo srce močno utripati. Sovražila sem belo haljo. "Punči bomo vzeli kri, vi pa počakajte v čakalnici!" je rekla sestra mami. Konec so me zadržali, da se nisem z mamo zmuznila skozi vrata. Tri sestre so me držale, da mi je lahko ena vzela majčkeno krvi. Ena sestra me je držala za roke, druga za noge in tretja za glavo. Zelo jezna sem bila, zato sem imela tako moč. Kot vedno so mi tudi takrat umazale majico. Zabrutila sem jim: "Kaj mislite, da ima moja mama toliko časa, da bo kar naprej majčke prala?" Vse so se mi smejale, jaz pa sem mislila resno.

Najbolj srečna pa sem bila takrat, kadar me je očim dvignil v naročje in me poljubil. Tega se še sedaj rada spominjam, saj je bil takrat zame srečen trenutek.

Vsak človek rad obuja spomine na svoje otroštvo, da je otroštvo kot žuborež potoček, ki nazadnje usahne.

Smilja Avsenik,
8.b razred

Otroštvo je za mano.

Minili so časi, ko sem hodil z mamico gledat izložbe z igračami in skakal okoli hiše. Šele sedaj se zavedam, kako lepo mi je bilo.

Nisem edini, ki je imel tako lepo otroštvo. Toda še vedno preveč je tistih, ki so imeli in imajo težko mladost in so zašli na kriva pota.

Zelo malo je uric, ki se jih spominjam s težkim srcem. Toda te so mi prizadejale mnogo žalosti, čeprav se šele sedaj prav zavedam, kako hudo mi je bilo takrat.

Hodil sem v šesti razred, ko se je ponesrečil bratranec, na katerega sem bil zelo navezan. Zlomil si je nogo. Čez nekaj dni se je stanje poslabšalo in izgubil je zavest. Nekaj dni kasneje pa je v šolo prišel oče. Bilo je pri uri matematike. Takoj, ko sem ga zagledal, sem spoznal, kaj se je zgodilo. Jokaje sem odšel v razred po torbo. Najbolj pa me je prizadelo, ker so se mi sošolci posmehovali.

Naslednjih nekaj dni sem preživel v Kopru, kjer sem si polagoma celil rane.

Toda ni minilo leto dni, ko mi je umrla stara mama. In zopet so se odprle še nezaceljene rane, ki jih bom pomnil vse življenje in se jih bom spominjal z grenkobo v arcu.

Pustimo zdaj to in preidimo na veselje, ki me je spremljalo skozi otroštvo.

Prelomnica v mojem otroštvu je bila takrat, ko sem vesel prvič nesel v šolo svojo šolsko torbico. Spoznal sem mnoge nove prijatelje in prijateljice.

Starejši vrstniki so nam nagažali in razkazovali svojo moč. Zato je normalno, da smo delali to tudi mi, ko smo napredovali iz razreda v razred.

V šoli nisem imel težav. Kadar pa je šla mama na govorilne ure, sem se vedno tresel. Potem je bilo treba poslušati pridige o obnašanju, nasploh pa o pretepanju. Mama mi je prikazovala moje sošolce kot vzornike. Nekateri od teh so imeli zelo lepo navado, da so tožarili. Sami seveda nismo bili nikoli nič krivi, sicer pa smo sodelovali pri vsaki malenkosti.

Za storjena dejanja smo dobivali podpise, črne pike in druge podobne kazni. Te so nas umirile za nekaj časa, nato pa je šlo spet vse po starem.

Zelo rad sem hodil na izlete v naravo, ki jo je v bližnji okolici na pretek. Mama je zelo dobro vedela, kaj bo, ko se bom vrnil. Res sem prišel iz vsakega izleta umazan od nog do glave, raztrgan in potelčen.

Še bi lahko našteval bolj sončne kot senčne strani mojega otroštva, ki ga na žalost ne bo nikoli več, čeprav se ga bom zelo rad spominjal, ko bom že hodil s sivo brado.

Da, otroštvo je res enkratno!

Smiljan Josef,
8.a razred

Moje otroštvo je bilo, vsaj jaz mislim, srečno. V njem ni bilo dosti grenkih kapelj. Kolikor pa jih je bilo, jih ni zakrivil nihče drug, kot jaz sam.

Sam sem bil kriv, če sem prinesel domov strgane hlače in ne preveč zmagošlavno pokazal luknjo na zadnji plati. To ne bi bilo nič hudega, če bi hlače ne bile nove in bi luknja ne bila velika. Vendar to sploh ni žalostno, ker sem bil potem tepen. To je že kar nepogrešljiv sestavni del otroštva.

Če bi bilo že to žalostno, kaj bi potem rekli otroci, ki nimajo hlač, da bi jih raztrgali. Da, to je žalostno.

Nikoli več se mi ne bo povrnilo otroštvo. Igrač sem imel, kolikor sem hotel, lovili smo se po kamnolomu in dostikrat je malo manjkalo, pa bi se zavalil po strmim pobočju. Vendar sem bil še majhen in nisem se bol.

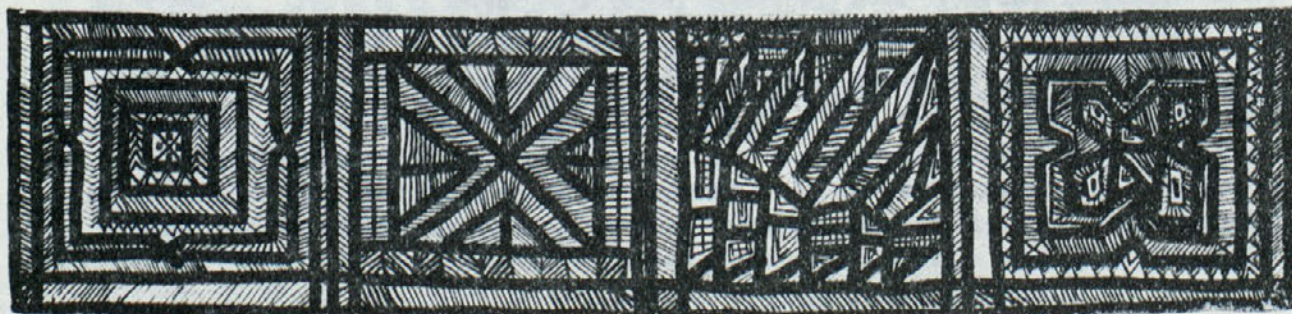
Nemalokrat sem prišel domov objokan in opraskan. Če pa nisem prišel zaradi tega, je bilo edino možno, da sem bil lačen, ali pa, da je bila že trda tema.

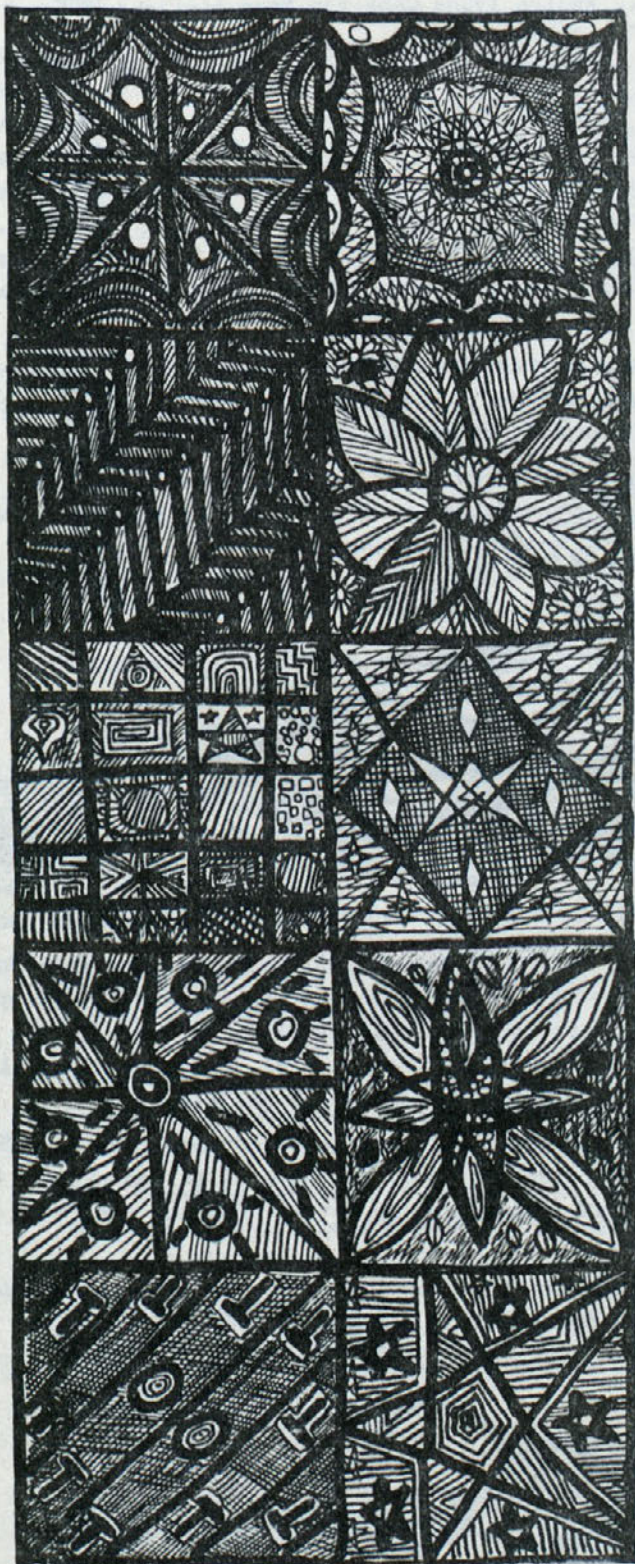
Moje otroštvo se je izteklo. Šola je hotela vedno več in brezskrbnih dni tekanja po gozdu in kamnolomu je bilo konec.

V šoli sem spoznal nove prijatelje. Bili so taki kot jaz, nemirni in razigrani. V razredu smo delali nered in tudi sedaj ga delamo.

Toda moje otroštvo je minilo in žal mi je za njim.

Marko Kravcar,
8.a razred

Spominjam se še otroških dni,
ko sem svobodno trgal hlače in
hodil okrog z velikimi zaplatami,
ki so kazale mojo porednost.

Bil sem poreden in nagajiv. Zato
sem to porednost poplačal tudi na
svoji koži. S krepelcem sem podil
kokoši po kokošnjaku, da so kar
frčale, in puh je letel od njih.
Pri tem pa me je nekoč zalotila
mama in mi jih krepko naložila. S
prijatelji smo zgradili kočo v
gozdu. Vsako poletno popoldne smo
se shajali ob majhnem potočku pri
močvirju in zraven kože pekli ribe.
Nalovili smo jih z rokami v bliž-
njem potočku. Čeprav so bile še
napol surove, glava in trup pe-
čena, repek pa še moker, smo jih
z veseljem pojedli. V jeseni pa
smo dolgo v noč pekli kostanj. Ko
pa sem zvečer prišel domov, me je
najprej pozdravil mrk pogled vseh,
ki so sedeli za mizo in večerjali.
Nato je zadonel izza mize rezek
glas: "Umij se in takoj v posteljo!"

Naslednje leto pa me je že povabil
šolski zvonec. Sedel sem mirno in
nisem poslušal razlage. Potem, ko
smo se učenci malo bolj spoznali,
je bila razigranost vedno večja.
Pisemca so letela od prve do
zadnje klopi. Vedno raje sem ho-
dil v šolo in sem skoraj pozabil
na vesele in svobodne dneve. Vsak
odmor smo se fantje redno lovili
po razredu. Toda nesreča nikoli
ne počiva. Ko sem lovil prijatelja,
sem odrinil sošolko, da je padla
med klopi in se potolkla.

Tako. Predstavljal sem vam mojo
otroško nagajivost in radevednost,
ki sta me večkrat pripeljala v
dkripce. Bil sem res poreden, kaj
ne?

Iztok Dacar,
8.a razred

Nekega dne sem sedela pri oknu in brala knjigo Ivana Cankarja *Moje življenje*.

Zunaj je neusmiljeno padel dež. Dežne kaplje so polzele po steklu počasi, skoraj žalostno kakor solze po licu. Gesta je bila prazna, nikogar ni, ki bi pretrgal samoto. Nič še nisem pospravila, naredila. Sploh se mi ne ljubi. Naenkrat se mi zdi, da je to že prava mora. Dan za dnem. Irideš iz šole, lotiš se opravil, ki te nemo čakajo in tako naprej do večera. Pa tisto učenje in domače naloge. Štejem dneve do sobote. Takrat se ni treba učiti. Nobenega veselega dogodka, starši so včasih pusti, z bratom večno prerekanje, v šoli slaba ocena in že se ti zdi, da moraš zaradi tega umreti. Pomislim, kaj bi bilo, ko bi umrla. Za mojim pogrebom bi šlo veliko ljudi in jokali bi: "Pa tako dobra je bila, res jo je škoda."

Zdaj tudi meni polzi solza po licu. Rahlo se nasmehnem ob tako neumni misli. *Življenje* je na eni strani polno tegob, razočaranj, doživetij. *Življenje* je kakor reka, ki teče, kakor gre tudi *življenje*, a se naenkrat ustavi, kakor reka, ki se je izsušila.

Življenje ima dva bregova. Če ti je na prvem bregu hudo, s trdno voljo, z močnimi pestmi zagrabiš veslo, stopiš v čoln ter se prepelješ na drugi breg, kjer te čaka sreča. Med potjo prebrodiš vse valove, kakor tudi težave v *življenju*.

In vendar je *življenje* lepo pa še kako!

Janja Justin,
8.b razred

Opisal bom otroška leta. Rad sem se igral. Tudi nagačal sem večkrat. Včasih sem ga polomil. Nekega dne sem šel krmit kokoši. V posodo za koruzo sem natresel malo pšenice in koruze. Nesel sem kokošim, ki so kokodekale na dvorišču. Stresel sem koruzo in pšenico pred kokoši. Nato sem odšel. Naenkrat pa se mi je pod noge zakadil petelin. Zelo sem se ga ustrašil in začel sem teči, petelin pa za menoj. Komaj sem mu ušel. Nato sem se začel jokati. Povedal sem mami, da me je "ugriznil" petelin. Mama se je smejala.

Še istega dne smo dobili obiske. Mama jim je pripravila malico. Narezala je salamo. Hotel sem jo nesti na mizo. Prav takrat, ko sem prišel do mize, sem stresel salamo na tla. Vsi so se mi smejali, toda jaz sem bil žalosten, mama pa me je oštela. Popihal sem jo iz hiše kot še nikdar.

Čez nekaj dni je prišla k nam soseda. Prinesla mi je čokolado. Teta mi je hotela pokazati, kako se je. Dal sem ji, naj pokaže. Ona pa mi je pojedla vso čokolado.

Tako so minevala moja otroška leta. Igral sem se kar naprej. Sedaj moram misliti na šolo.

Marko Mali,
5.c razred

Drobne, ljubke, bele,
s plesom v zraku so začele,
tam z lahnim vetrom se lovijo,
vedno bliže k tlom hitijo,
ko pa padejo na tla
je za vse dovolj snega.
Hej, otroci to je res,
nenavaden zimski ples.

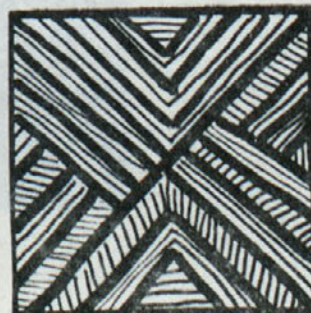
Barbara Ovsenek,
6.c razred

Mladost - najlepša doba človekovega življenja. To so bili sončni dnevi mojega otroštva, veseli, brezskrbni dnevi, brez kakršnihkoli obveznosti. Vsak se rad spominja dni, ko se je vesel podil po tratoah, ko je z drugimi otročaji razposajeno tekal okoli in odkrival vedno nov svet, svet radosti in veselja. Takrat nam še ni bilo treba sedeti ob knjigah in se učiti, ni nam bilo treba skrbeti, kaj bo jutri, pojutrišnjem Toda danes smo že večji in ne moremo kar tako mimo resnosti življenja, učenja in vsakodnevnih skrbi. Vse bolj odrasli postajamo, toda otroštva se zelo radi spominjamo.

Najlepši spomini mi segajo v rano mladost, ko sem tako rada vse pregledala in ugotavljala, kakšno je tisto, kar vidim okoli sebe. Spominjam se dni, ko smo se sprehajali po gozdu in odkrivali življenje gozdnih prebivalcev. Najbolj vesela sem bila, če sem na takem sprehodu v gozdu opazila srno, to lepo gozdno žival, če sem iz krošenj dreves slišala petje ptic. Kadar smo odšli k teti na obisk, sem brez premisleka potegnila za rep starega mačka ali odšla k psu, ki je bil privezan na verigo. Dobro se spominjam dneva, ko sem dobila sestrico. To je zame pomenilo nekaj velikega. Vedno sem bila pri njej in rada sem se igrala z njo.

Toda danes je vse to že za mano. Rada se spominjam vsega tega. Toda človek ni rojen le za sanje in obujanje spominov. Živeti mora za sedanjost, pa čeprav je bila preteklost lepša od sedanjosti.

Majda Radon,
7.a razred

Otroštvo je najlepši čas našega življenja. Je polno smeha, radosti in veselja, pa tudi žalosti in bridkosti.

Svojega otroštva se najbolj spominjam od četrtega leta dalje, ko smo se z drugimi vaškimi otroki podili po vasi. Pregledati smo morali vse in nič nam ni smelo ostati skritega.

Vendar pa sem se jaz najraje igrala z mojo sestro. Nosili sva na sprehod najini punčki, jima kuhali in jih pestovali. Večkrat sva vzeli mami iz omare vse serviete, da sva lahko zavijali najini punčki, in nemalokrat sva bili zaradi tega pošteno okregani. Včasih sem bila jaz povrh vsega še tepena in to me je zelo prizadelo. Zaprla sem se v svojo sobo in se pogovarjala s svojimi punčkami. Punčkam sem lahko potožila vse svoje tegobe in potem mi je bilo veliko lažje.

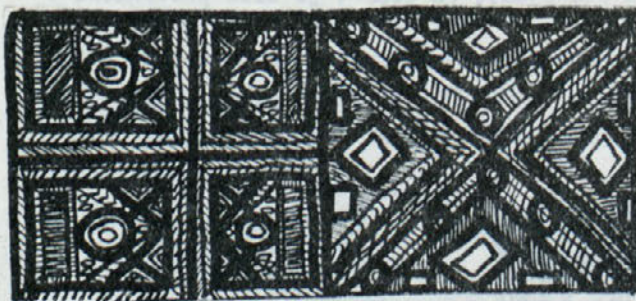
Najlepše dneve sva preživeli s sestro, kadar sva bili sami doma. Nekoč nisva vedeli, kaj bi počeli, zato je sestra predlagala, da mi ostriže lase. Z veseljem sem ji to dovolila, ker sem bila vesela, da bom imela novo frizuro. Toda sestra je bila kaj slab frizer, saj me je postrigla ponekod prav do kože in frizure mi ni mogel nihče več popraviti.

Zelo rada se spominjam tudi dogodka, ko sva vzeli očetu moped, da bi se vozili. Šlo je kot blisk po travniku in polju. Toda sestra je nenadoma zapljala v kotanjo, spustila iz rok krmilo in v hipu sva obe ležali na tleh. Sestra je dobila nekaj prask, jaz pa sem čutila ostro bolečino v rami. Mami me je odpeljala k zdravniku, ta pa je ugotovil zlom ključnice.

To je bilo nekaj najlepših dni v mojem življenju, ki so segali nekako do sedmega leta moje starosti, kajti potem se je že začelo učenje in šolske skrbi. Nisem imela več toliko prostega časa, saj sem ga veliko porabila za učenje. Velikokrat sem se bala v šolo, ker se zaradi lenobe nisem vsega naučila. Vendar pa sem tudi v šoli preživela veliko lepih trenutkov. Najbolj vesela sem bila takrat, ko sem dobila dobro oceno. Zelo rada se spominjam šolskih izletov, na katerih smo se imeli zelo lepo.

Velika senca je padla na moje otroštvo takrat, ko mi je umrla babica, ki sem jo imela rada, saj mi je vsak večer pripovedovala razne zgodbe. Eden izmed žalostnih dni v mojem otroštvu je bil tudi, ko je oče prodal telička. Tiste dni sem dolgo "pasla mulo", vendar nisem s tem ničesar dosegla, telička ni bilo več. Vedno, ko sem šla mimo hleva, mi je postalo hudo, da v njem ni več telička, ki bi me čakal, kdaj bom prišla iz šole.

To je bilo nekaj veselih in žalostnih dni v mojem otroštvu. Z veseljem se jih bom vse življenje spominjala.

Zdenka Zupan,
8.b razred

Mladost je pomlad življenja. Pomlad je ponavadi najlepši letni čas, mladost pa je najlepši čas življenja.

Marjeta Pogačnik,
8.b razred

Mladost je kot ptica, ki poje in ko jo človek izgubi, odleti.

Darja Papler,
8.b razred

Mladost je košček tople pomladi.

Vesela mladost je kakor svetlo sonce, ki se ga z veseljem spominjamo.

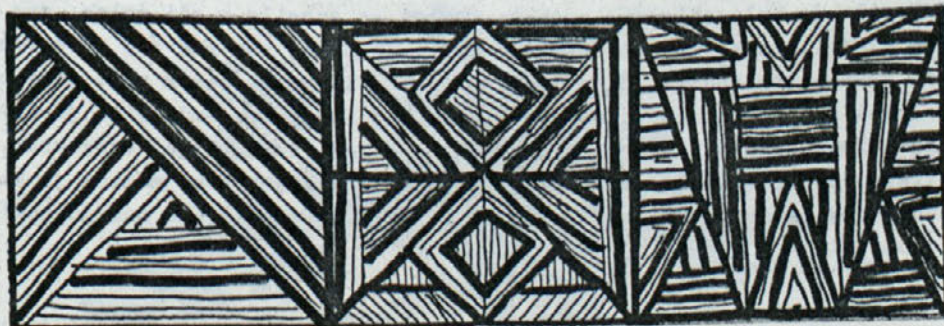
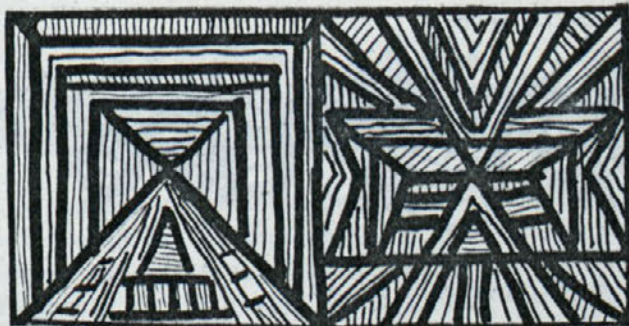
Irena Blažič,
8.b razred

Mladost je nekaj, česar se ne da otipati in le težko izrazimo z besedami. Lahko se le čuti, če zanemarimo brezskrbne mladostne dneve, jih težko nadoknadimo, življenje pa postane pusto in brez cilja.

Mladost je kakor jutro. Če je jutro sončno in lepo, je ves dan lep, če pa je mračno in pusto je tudi dan tak. Tudi mladost je taka. Vesele mladosti se v življenju z veseljem spominjamo, če pa je mladost grenka in žalostna, se je spominjamo z žalostjo.

Mojca Ovsenek,
8.b razred

PRVI SPOMINI NA MAMO

Gredi te svetlobe je stala
mati,
prečudno lepa in vsa
ožarjena ...

(Prežihov Voranc, Solzice)

Moji prvi spomini na mater segajo tja do šestega leta moje starosti. Takrat sem mislila, da je mama zame le neka dobra, razumevajoča oseba. Šele sedaj vidim, da mama ni le oseba, ampak nekaj, kar je veliko več. Že sama beseda mama je nekaj izredno lepega. Spominjam se noči, ko sem bila bolna. Mati je vso noč bedela nad mano, skrbelo jo je za moje zdravje. Koliko igrac in sladkarij mi je kupila. Tudi v bolnišnico me je že peljala. Čudno se mi je zdelo, zakaj je ta dobra in sladka oseba odšla in me pustila v veliki sobi, v kateri je že bilo nekaj otrok. Kmalu mi je za njo postalo dolgčas. Čeprav smo se z drugimi otroki igrali, sem mislila na mamo. Mama mi je vzbujala dobroto in veselje.

Spominjam se tudi, da me je nekoč obdarovala za rojstni dan. Vsa darila so se mi zdela lepa, a materino darilo se mi je zdelo najlepše. Mislila sem, da je v nejm skrita dobrota in veselje.

Svojo mamo imam zelo rada. Rada vidim njeno postavo, njen obraz; nikoli je ne bi zatajila, čeprav bi bila slabo oblečena in revna.

Andreja Gros,
5.a razred

Ko sem bil star tri leta, so mi operirali žrelnico.

Bilo je sredi maja. Z mamico sva šla v Kranj. Stopila sva v belo, visoko stavbo. Ker nisem vedel, da me bo ta stavba ločila od mamice, sem brez strahu hodil po hodnikih. V čakalnici se nas je zbralo več otrok z mamicami. Sredi veselega živčava so se odprla vrata. Vstopila je belo oblečena sestra. Mamici so stopile v oči solze, jaz pa sem samo debelo gledal, zakaj vse to. Ker sem bil radoveden, sem rad šel s sestro. Ko pa so se zaprla vrata, sem opazil, da mi mamica ne sledi. Hotel sem k nji, toda bilo je vse zaman. Jokal sem toliko časa, da sem zaspal. Ko sem se prebudil, me je obšlo isto razočaranje. Toda jokanje ni pomagalo. Moral sem leči v posteljo. Vsakokrat, ko so se odprla vrata, sem pogledal tja. Vse upanje je bilo zaman. Brez mamice je bilo vse pusto. Zadnji dan pa sem mamico pričakal pri vratih. Trenutka, ko sem jo zagledal, ne bom nikoli pozabil.

Andrej Valjavec,
5.c razred

Moji spomini na mater segajo daleč v moje otroštvo.

Takrat se še nisem zavedal, kaj mi pomeni. Vedel sem, da me ima zelo rada. Tudi jaz sem jo imel rad. Kupovala mi je igrače, me hranila ter me dajala spat. Včasih sem bil nanjo hud, ker me ni pustila na dvoišče, kadar sem sam hotel. Ko me je hranila, sem pogosto nagajal. Povedati mi je morala tisoč povesti, potem šele sem zaužil nekaj žlice juhe. Nekoč sem moral v bolnišnico, kjer so me operirali. Mati je bila nekaj časa pri meni, potem pa je odšla. Takrat sem jokal. Nisem mogel razumeti, zakaj je odšla. Mislim sem, da se ne bo nikoli več vrnila. Ko je po operaciji prišla po mene in me odpeljala domov, kar nisem mogel verjeti, da je to res ona. Na poti domov mi je kupila knjigo, ki sem jo bil zelo vesel. Takrat sem spoznal, kako hudo je brez matere. Od takrat sem jo imel še bolj rad in jo spoštoval.

Danes, ko sem že sta-rejši, šele vem, kaj mi pomeni mati. Vem tudi, koliko je morala potrpeti, da me je vzgojila in da nisem storil prav, kadar sem ji nagajal.

Marko Ručigaj,
5.a razred

Spominjam se nekega dne, ko je bila mama nežna z menoj. V očeh mi je sijalo polno zaupanja do nje. Vstala sem in jo objela. Dala mi je zajtrk. Lepo me je oblekla, zavila v šal in odšli sva v mesto. Ne spominjam se več kam. A ko sva se vračali, je bila otožna. Hotela sem jo objeti in pomiriti, a se ni dalo. Čez dobre štirinajst dni sva šli na avtobus. Peljali sva se v Kranj. Šli sva v veliko hišo. Vsi ljudje so bili v belih haljah. Neka gospa me je vzela in peljala v sobo, kjer so bile same postelje. Začela sem se jokati in klicati mamico. A mamica se ni vrnila. Polno ljudi v belih haljah je bilo okoli mene.

Končno! Čez teden ali več sem jo videla. Vzela me je s seboj. Zopet sem bila doma.

Majda Zupan,
5.a razred

Še, ko sem bila majhna, me je neka ljubeča roka božala po laseh in takrat sem občutila milino, nežnost. Komaj sem koracala za njo, sem v svoji otroški pameti vedela, da me ima ona zelo rada. Vem, mamica, ti si mi največja dragocenost, zaklad. Ko sem bila majhna, sem stegovala ročice k tebi in moja prva beseda je bila namenjena tebi! Hvala ti, da mi nudiš lepo družinsko srečo in mir, katerega mladina tako potrebuje in po njem hrepeni. Zato naj bo moja prva in zadnja beseda mojega življenja MATI.

Vesna Klemenčič,
5.a razred

Moji prvi spomini na mamo so lepi. Največkrat se spominjam zimskih večerov in juter, ko me je nosila v vrtec.

Bilo je zimsko jutro. Prebudila me je, da bi me odpeljala v vrtec. Sama je bila že pripravljena, kajti tudi ona je odhajala v tovarno. Vzela me je v naročje in me odnesla. Njene noge so se ugrezale globoko v sneg. Voda ji je brizgala v kolena. Ko sem se približala njenemu licu, sem začutila, kako drhti.

Prinesla me je do vrtea. Čeprav se ji je prej mudilo, se kar ni mogla posloviti od mene. A morala se je posloviti. Njene zadnje besede so bile: "Bodi pridna!"

Tatjana Rovtar,
5.b razred

Materino ljubezen sem začutila že v rani mladosti.

Oče je vozil kamion, mati pa je hodila na polje. In tako sva z bratom ostala doma sama. Ker pa je bil brat dve leti starejši, je tudi on pogostokrat odšel z mamo. Ko sem tako sama ostajala doma, so bili dnevi dolgi, temni in mračni. Nisem vedela, kaj početi, nisem imela igrač, ne prijateljev, čisto nič. Velikokrat sem jokala in čakala mater. Kar ni hotela priti. Sedela sem na pručici in zrla skozi okno. Najbolj hudo mi je bilo, ko je legel mrak. Misli la sem, da bodo mater odnesli strahovi. Skrbelo me je za njo. Na brata še pomislila nisem. V meni se je porajala samo ena želja: da bi prišla mati. Njo sem imela rada kot nikogar drugega. Ko je minil ta dolgi, predolgi dan, je le prišla. Skočili sva si v objem. Bili sva spet skupaj in stena med dvema srcema je bila zrušena.

Irena Aljančič,
5.a razred

Ko sem bil še majhen, sem bil na mamico zelo navezan. Vodila me je s seboj, kamor je šla, zato sem jo imel še raje. Ubogal sem jo.

Nekega dne sva šla v Kranj. Nakupila sva nekaj reči in odšla na avtobusno postajo. Mamica se je spomnila, da mora še nekaj kupiti. Rekla je, da naj sedim na klopi in pazim na stvari, da se bo takoj vrnila. Zdelo se mi je, da je zelo dolgo ni bilo nazaj. Začel sem jokati in gledati okoli sebe. Bil sem prepričan, da se je sama odpeljala v Tržič. Strah me je bilo in bal sem se za mamico. Ta strah pa je bil odveč, mamica se je vrnila. Bil sem ves objokan, da se je ustrašila, kaj se je zgodilo. Ko sem ji rekel, da sem se bal sanjo, me je potolažila in rekla, da me ne bi pustila samega.

Ta dogodek mi je najbolj ostal v spominu, saj sem takrat prvič pogrešal mamico.

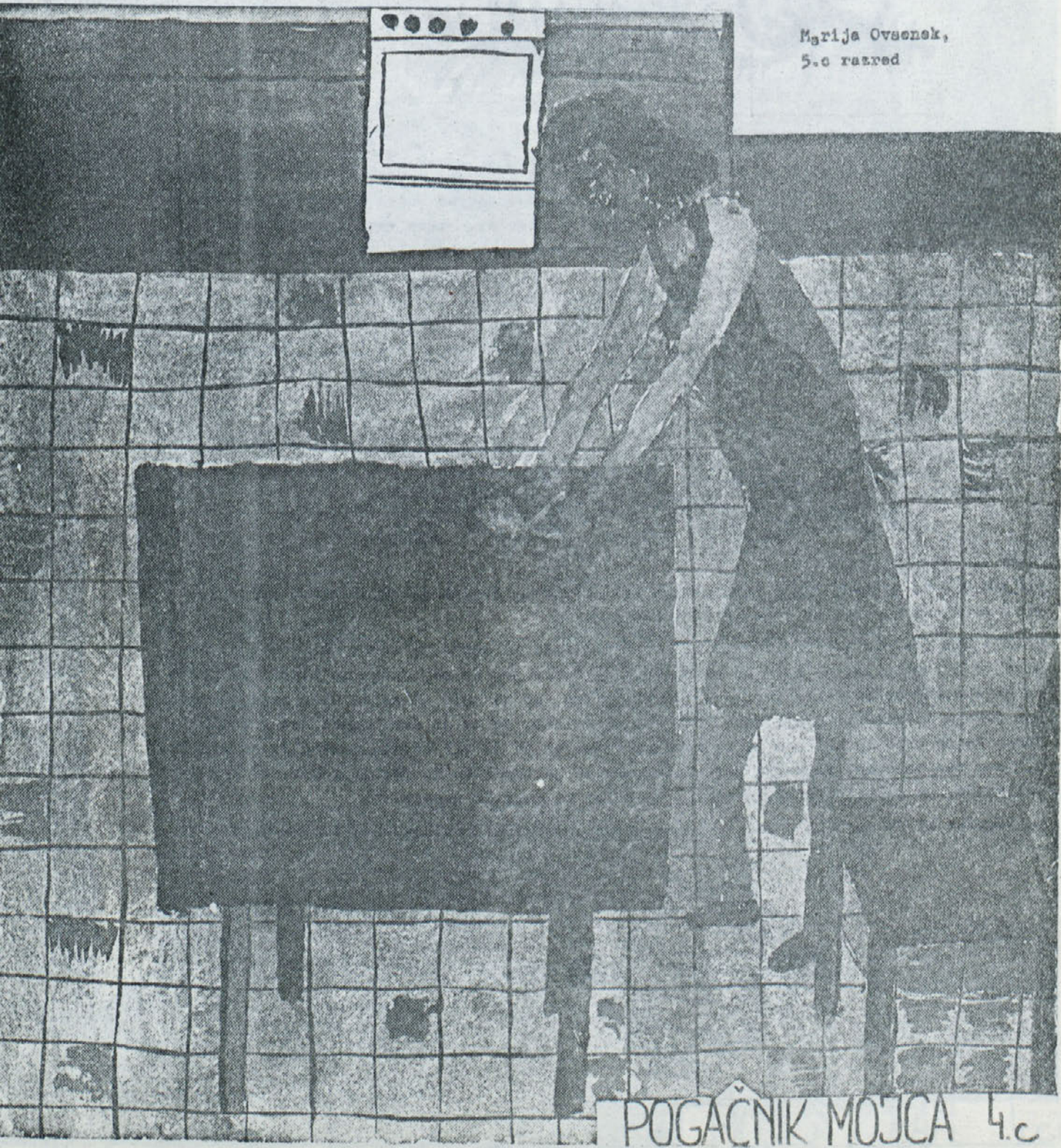
Janez Kogoj,
5.b razred

Bilo mi je pet let. Še dobro se spominjam materinega obraza. Bil je nasmejan in vroč. V lica je bila zabuhla. Dobrega srca je bila. Kadar je prišla domov s polja, me je vzela v naročje. Bila je bolj debela in majhne postave. Vedno si je brisala roke v predpasnik, kadar me je prijela za roko. Mi imela veliko časa zame, kajti delati je morala na pešju in doma, v kuhinji in v svinjaku, ker smo redili pujske. Skrbeti je morala, da smo mi imeli dosti hrane. Včasih me je pogledala, se ozrla vame in se zasmejala.

Zabavali sva se tudi tako, da sva šli na sprehod.

Živo se je še spominjam. In včasih se smejem prav na glas.

Marija Ovsenek,
5.c razred

POGAČNIK MOJCA 4.c

Mama. Kdo je pravsaprav mama? Žena, ki hodi dan za dnem v službo, vsađa otroke, kuha kosilo in pomiva posodo? Ne. Zame je mama več. Nekaj, česar ni mogoče nadomestiti in ni moč primerjati s ničemer.

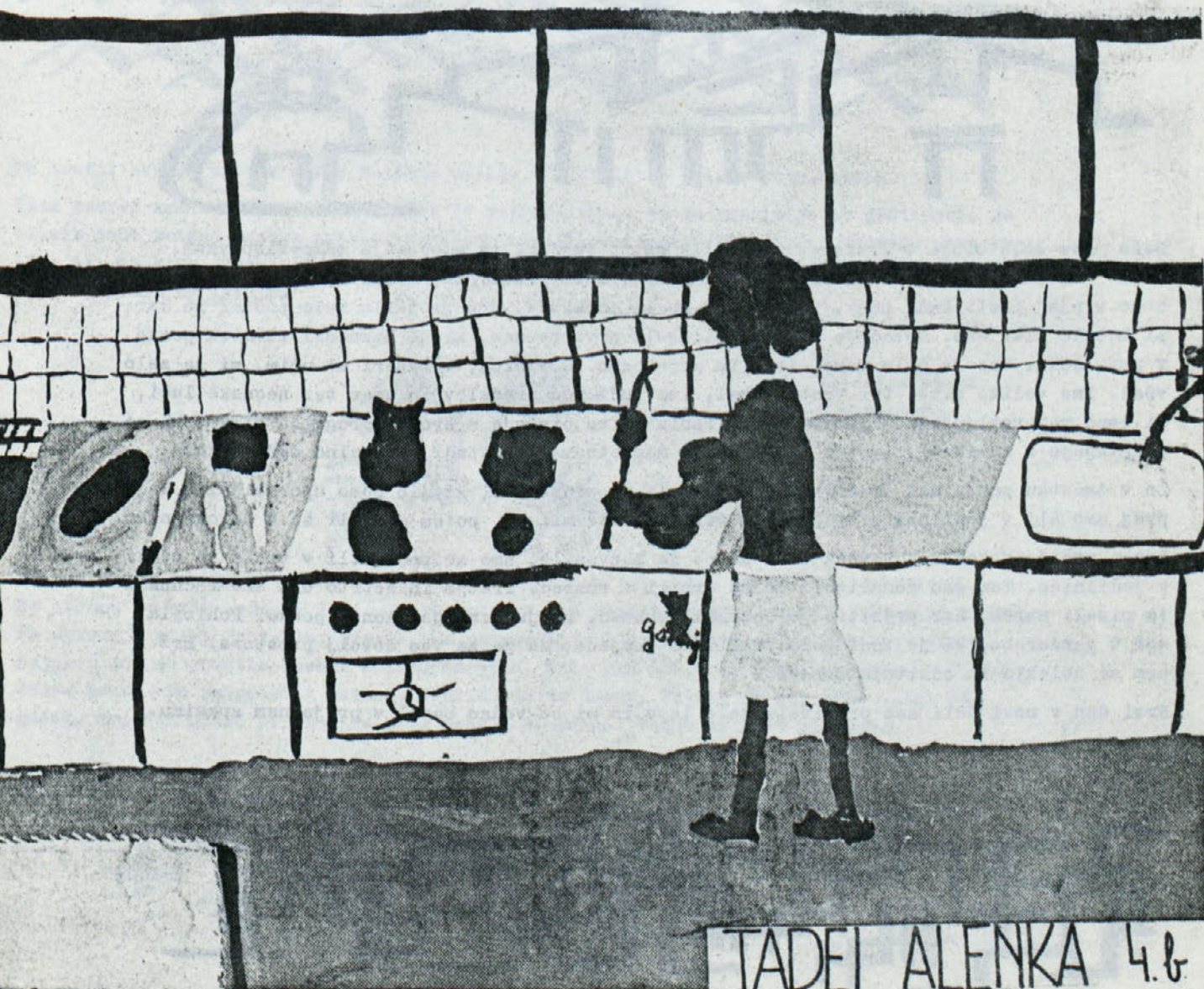
Majhni otroci sploh ne vedo, da imajo mamo, kaj šele, da bi vedeli, kaj jim pomeni. Tudi sama se ne spominjam mame od takrat, ko me je rodila. Spominjam se je od dne, ki mi bo za vedno ostal v spominu.

Kot mi je mamica kasneje povedala, je bila tistega dne nedelja.

V soboto je bil lep dan. Z očkom sva se odpravila na izlet. Na poti se je zgodila avtomobilska nesreča. Očku se ni zgodilo nič, jaz pa sem izgubila zavest. V nedeljo, ko sem se v bolnišnici spet savedla, sem najprej zagledala mamico. Dobro se je spominjam. Imela je žalostne oči in trepetajoče roke, ki so se stegnile proti meni. Na ustnicah ja je zaigral nasmeš, iz oči so ji pritekale solze. Takrat nisem razumela njenih solz, danes dobro poznam njihov pomen. Zavedam se njenega trpljenja in strahu ob meni.

To je prvi dogodek, ki se ga spominjam v zvezi s mamo in ga ne bom nikoli pozabila. Ne bom pozabila njenih solz, ki so mi ostale v spominu kot vsi najvažnejši dogodki v mojem življenju.

Barbka Kopač,
5.b razred

TADEI ALENKA 4.b

V NOVI ŠOLI

Stoji učilna zidana

(Fran Levstik)

V nedeljo, 14. oktobra, je bila v Bistrici pri Tržiču otvoritev nove šole. Pred dobrim letom so položili temeljni kamen in zdaj je bila pred nami že nova stavba.

Težko pričakovana otvoritev je razveselila vse učence naše šole. Po svečanem trenutku, ko je tovariš Ručigaj prejel ključe nove šole, se je učenec Mitja Pernuš v imenu učencev zahvalil vsem občanom, ki so se na referendumu odločili za samoprispevek in s tem omogočili gradnjo šole. Nato so gostje vstopili v čudovite prostore nove šole. Tudi učenci smo za njimi vstopali z veselimi obrazi. Jaz sem si šolo ogledal kar dvakrat. Delavci morajo opraviti še nekaj del in nato ...

Nato se bomo vselili. Z veseljem bomo prestopili šolski prag in tudi učili se bomo raje. Prav gotovo bodo nekateri učenci popravili slabše ocene, saj bomo v tej šoli imeli boljše možnosti za učenje.

Čeprav bo moja pot do šole skoraj dvakrat daljša, komaj čakam, da sedem na stol v svetli učilnici in prisluhnem učitelju.

Branko Istenič,
6.a razred

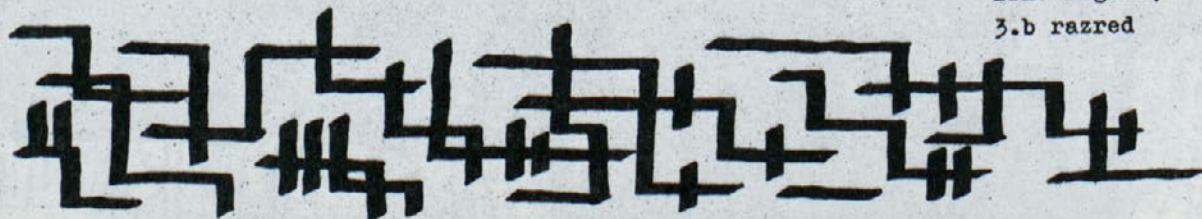
Naša nova šola stoji v Bistrici. Zgradili so jo vaščani in meščani s samoprispevkom. Prvič sem bila v šoli ob otvoritvi. Bila sem v vseh prostorih. Težko sem čakala dan, da bomo v njej imeli tudi pouk. Končno sem ga le dočakala. Ura je tekla zelo počasi in kar ni hotela biti eno. Nazadnje sem le pričakala prvi zvonec, ki je naznanil začetek pouka v novi šoli. Vse je bilo novo, lepo in prostorno. Učilnica, v kateri se učim, mi je zelo všeč. Ima velika okna, tri vrste tabel, ima tudi več predalov in omar ter neonske luči, ki lepo razsvetljujejo učilnico. Prva tabla je za pisanje s kreda, druga za slike, ki se pripenjajo z bucikami, tretja tabla pa je magnetna. Imamo tudi centralno ogrevanje.

Že v začetku pouka nas je tovarišica peljala po prostorih, ki jih bomo uporabljali. Najprej smo šli v jedilnico, ki je zelo velika z več mizami, potem smo šli še v telovadnico.

Druga ura je potekla kot vsak dan. Ko pa je zazvonilo, smo se postavili v vrsto in odšli v jedilnico. Tam smo pomalicali in se vrnili v razred. Tretjo in četrto uro smo računali in pisali narek. Kar prehitro je zazvonil zvonec, ki je oznanjal konec pouka. Pohitela sem v garderobo, ki je tudi zelo praktično urejena, da je za vse dovolj prostora. Brž sem se oblekla in odhitela domov.

Prvi dan v novi šoli sem preživela zelo lepo in mi bo vedno ostal v prijetnem spominu.

Irma Meglič,
3.b razred

Na naši šoli je bilo zadnje dni vse v nekem napetem pričakovanju in veselju. Zakaj? Seveda, dokončana je naša nova šola in selitev je bila v ponedeljek, 5. novembra.

Na to selitev smo že dolgo čakali. Ne bom pel slave novi šoli, ampak nekoliko bolj podrobno bom povedal o naši, dobri, stari šoli.

Do zdaj je morala utrpeti razne žalitve, njene stane so popisane, popačkane in okrušene. Zdaj se bo lahko odpočila. Do zdaj je poslušala matematiko, zemljepis, recitacije, a zdaj tega ne bo več. Naša šola bo ostala sama, prazna ... Na njenih oknih ne bo več otrok, ki razmetavajo kredo, ne bo več vpitja.

Nekega dne pa bodo prišli orjaški stroji in šolo podrli, zravnali s tli. Tako se bo končalo življenje naše šole. Kmalu bo potonila v pozabo, kakor ladja na obzorju.

Zato bi se ji zdaj, ko še živi, lahko zahvalili za to, da nas je poslušala in nas sploh mogla trpeti.

Recimo ji hvala in z bogom.

Boštjan Kuljič,
6.a razred

Po tretji uri je za vse višje razrede malica. V jedilnico privre polno otrok.

Vsak razred ima svojo mizo, na kateri je malica. Vmes, ko se prerivajo po jedilnici, je včasih tudi kakšen majhen pretep. Nekateri otroci polijejo veliko čaja, vzamejo samo salamo ali pa kruh. Brezobzirni otroci pa no tisti, ki mečejo malico v koš, medtem ko drugi umirajo od lakote.

Valerija Štabuc,
6.b razred

Ko sem stopila v razred, sem se začudila. Razred je bil večji in moderno opremljen. Na stropu so bile neonske luči. Po razredu je bil parket. V njem so bile klopi in omare. Na sprednji steni je tabla. Učenci smo se usedli v klopi. Kmalu je prišla tovarišica. Najprej nas je poučila čuvati šolsko imovino. Nato smo imeli še nekaj predmetov. Po končanem pouku smo pospravili razred. Vrnili smo se domov. Ta dan je bil same velik dogodek, saj sem prvič prestopila prag šole v Bistrici. Vedno mi bo v spominu.

Olga Stankovič,
3.b razred

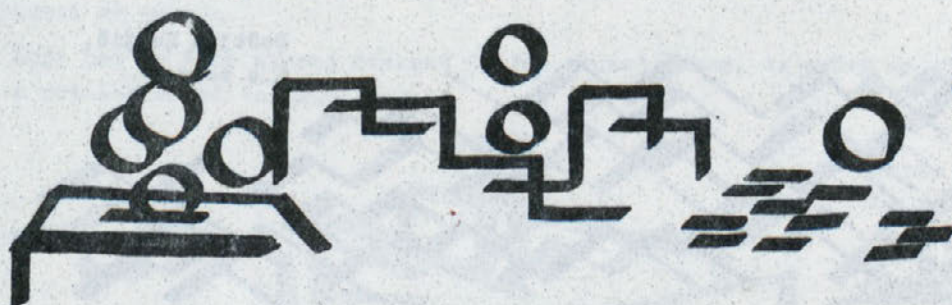

Slovesna otvoritev šolske hranilnice je pripomogla k prazničnemu razpoloženju dneva republike. Na tej proslavi je prejela predsednica novo ustanovljene šolske hranilnice hranilno knjižico z začetno vlogo 1.000 din od direktorja Ljubljanske banke, podružnice v Trzinu.

Uradne ure šolske hranilnice so ob sredah pred pričetkom pouka ter pred pričetkom popoldanske izmene. Vsi učenci-vlagatelji sodelujejo v igri Pikapolonica, pri kateri dobijo nagrade za privarčevani denar. Prva nagrada je nalepka, potem pa si sledijo: knjižno kazalo, značka, denarnica in hranilnik v obliki pikapolonice.

Pri delu nam pomaga naša mentorica tovarišica Hafnerjeva, delo pa nam je olajšala tudi Ljubljanska banka, ki nam je opremila sobico, kjer je tudi naš urad.

V hranilnico lahko vlagajo vsi učenci, organizacije, učitelji ter vsi zaposleni v šoli. Vlagatelj je že mnogo, toda vsi, ki v hranilnici delamo, upamo, da bodo začeli k nam zahajati tudi drugi učenci in učitelji.

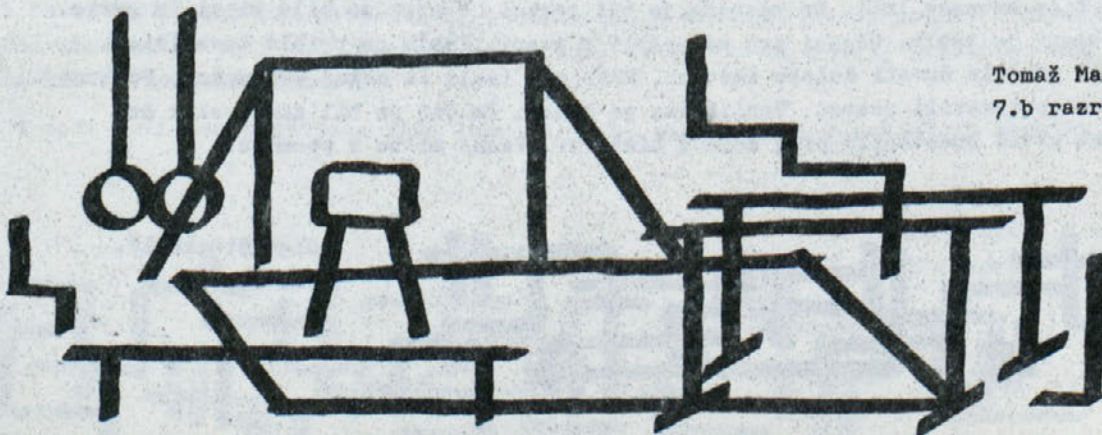

Marta Štalec,
7.b razred

Naše šolsko športno društvo deluje že nekaj let. Kot vsako leto, je bil tudi letos 15. decembra občni zbor. Bil je tretji po vrsti. Po uvodnih besedah in pozdravu predsednika ŠSD Polet, učenca Marka Kravcarja, smo začeli z delom.

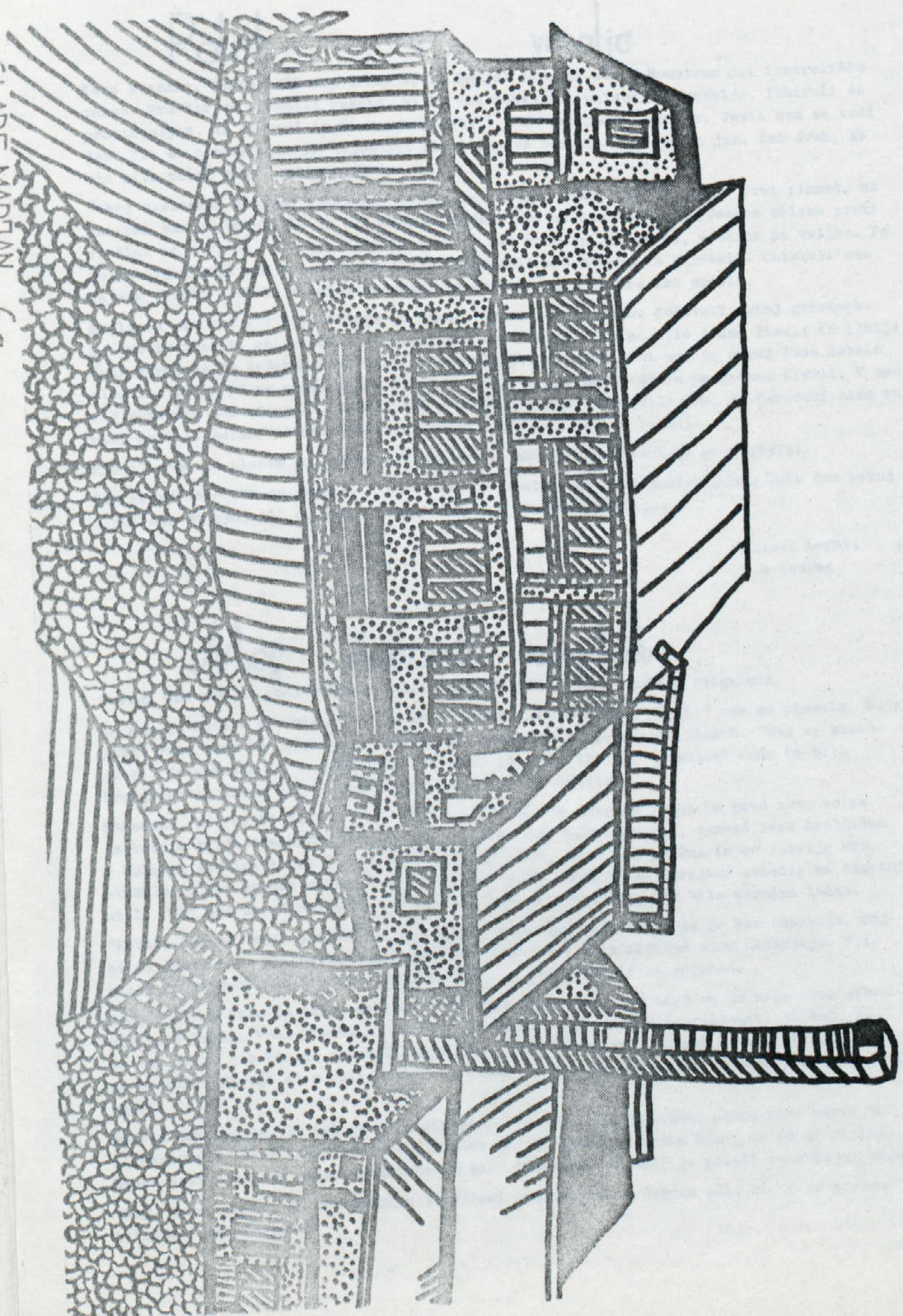
Najprej smo izvolili delovno predsedstvo. Za predsednika je bil izvoljen Andraž Legat. Ko je bila prva točka pri kraju, je predsednik delovnega predsedstva zaprosil predsednika, tajnika in blagajnika za svoja poročila. Prvo poročilo je podal predsednik. Dejal je, da je društvo v preteklem letu doseglo mnogo uspehov doma in drugod in da je krepko pomnožilo svoje vrste. Največ uspeha je društvo doseglo v gimnastiki, saj je tam zasedlo vsa prva tri mesta: tako v moški, ženski in končni uvrstitvi. Zelo dobri so bili smučarji, malo slabše pa so se uvrstili rokometaši in taborniki, saj ni bilo pogojev za vadbo. Poročilo tajnika je bilo kratko. Na koncu je blagajnik prikazal finančno stanje, ki je zares odlično. Po končani tretji točki, sta v četrti dali svoje poročilo kandidacijska in verifikacijska komisija. Po tem je v peti točki prišla na vrsto izvolitev UO, ki bo prihodnje leto vodil ŠSD Polet. V šesti točki pod razno je bilo govora o raznih sekcijah, ki bi jih lahko usta-novili.

Po končanem občnem zboru je bila zabava s plesom.

Tomaž Madjar,
7.b razred

SI ABF MARJAN 6a

Polet v vesolje

Neke zvezdne, jasne noči sem trdno spal. Sanjal sem, da sem v Houstonu pri izstrelitvi raket. Pravkar so zgradili raketo, ki bo čez nekaj dni poletela v vesolje. Izbirali so prostovoljce, ki bi radi in ki znajo poleteti v ta neizmerni prostor. Javil sem se tudi jaz. Vse so preizkusili in najboljši smo bili: dva odrasla človeka in jaz. Teh dveh, ki sta bila poleg mene, nisem poznal.

Takoj naslednji dan smo vzleteli. Leteli smo hitro, kakor smo le mogli. Prvi planet, na katerem smo se ustavili, je bil Merkur. Nadeli smo si skafandre in posebne obleke proti vročini in stopili iz ladje. Visoke gore in nič vode in nič zraka, vročina pa velika. Po dolgotrajni hoji smo se vrnili v ladjo. Zapustili smo Merkur in odleteli. Obiskali smo še vse ostale planete v našem osončju, razen Zemlje, s katere smo prišli.

Najlepša planeta sta bila Saturn in Mars. Vendar smo na Marsu doživeli nekaj groznega. Ko smo izstopili, so se pokazale pred nami votline. V njih so bile čudne živali in ljudje. Vsak Marsovec je zajahal žival, ki je zdrvela proti raketi. Mi smo to nekaj časa debelo gledali, potem pa se skobacali v raketo. Zelo so nas prestrašile te grozne živali. V nekaj sekundah smo odleteli. Drveli smo z vso hitrostjo. Ugotovili smo, da Marsovci niso za nami poslali nebene rakete. Ko smo zapustili Pluton, smo se vrnili.

Mislil sem, da plezam po lestvi helikopterja, vendar sem plezal le po postelji.

Čez nekaj časa sem se zbudil. V moji sobi je stala mama, vsa zaskrbljena. Šele čez nekaj minut sem se spomnil, da sem v sanjah letel z raketo v vesolje.

Primož Legat,
6.b razred

Moj čudoviti vžigalnik

Nekega dne sem na podstrešju v stari skrinji našla star, oguljen vžigalnik.

Že sem ga hotela zavreči, a se mi ga je vseeno zdelo škoda. "Vžgi!" sem mu ukazala. Toda glej! Pred mano se je pojavil starček in iz nosnic mu je švigal plamen. "Kaj mi ukazuje?" je vprašal in se priklonil. "Jaaaz, jaz nič. Ali kaj ukazuje? Rada bi bila kraljična in imela tri diamantne gradove," sem odgovorila.

Nenadoma, kot da bi sanjala, ni bilo o naši hiši ne duha ne sluha in pred mano so se lesketali trije diamantni gradovi. Nisem bila več vaška deklica, temveč lepa kraljična z dolgimi zlatimi kodri in z zlato krono na glavi. Bila sem srečna in od veselja sem skakala iz ene sobane v drugo. Kmalu sem se naveličala in se utrujena sesedla na žametni stol. "Ah," sem zavzdihnila in zaspala. Ko sem se prebudila, sem bila strašno lačna.

"Kuhar, lenoba lena, prinesi mi kaj za pod zob," sem se zadrila, da je kar odmevalo. Saj bi si lahko sama prinesla, a jaz sem bila kraljična in kraljične samo ukazujejo. Prinesli so mi jedi, da sem se skoraj razpočila. Nato sem šla na sprehod.

Prej, ko sem bila še vaška deklica, sem imela dobro srce, a zdaj se je moje srce spremenilo v kamen. Vsak popotnik, ki me je srečal, se mi je moral prikloniti do tal, če se ni, so mu jih biriči naložili. Ljudje me niso spoštovali, ampak so me prezirali in se me bali. Kmetje so morali hoditi na tlako in hudo delati, niti oddahniti se niso smeli.

Nekega dne sem sedela pri oknu in opazovala tlačane. Kar naenkrat pride star berač in me nagovori: "Lepa kraljična, usmilite se me. Še skorjice kruha nima, da bi se nasitil. Nimam niti počenega groša, usmilite se me!" "Usmilite se me!" je prosil in kašljal berač.

"Kaj, take cigane, da bom podpirala! Poberi se, izgini mi izpred oči, sicer te predam biričem!" sem zavpila.

Beraču so se zasvetile oči. Nenadoma je postal velikan in ukazal: "Ostani trda za vekomaj, ti in tvoje bogastvo naj se spremeni v ruševine!"

"Ne, na pomoč!" sem zavpila. In naenkrat sem spet postala vaška deklica z dobrosrčnim srcem, s starši in sestro. Ni bilo ne gradu, ne biričev, ne berača, ničesar.

Starši, sestra in prijatelji mi veliko več pomenijo, kot največji zakladi na svetu. Veliko več cenim mamino ljubezen in prijateljstvo kot vse druge dragocenosti.

Nikomur pa ne dam starega vžigalnika, ki mi je spomin na kraljevske dni!

Keti Horvatin,
6.b razred

Rada bi bila kavboj ali Indijanec

Bila je nedelja. Že več kot dve ure sem sedela v dnevni sobi, zatopljena v knjigo. Zunaj se je pričelo večeriti in v sobi je postajalo temno. Bila sem prelena, da bi prižgala luč. Odložila sem knjigo in se zamislila.

Bilo bi lepo, če bi bila kavboj. Jezdila bi na črnem vrancu ter nosila visoke škornje z ostrogami. Imela bi hlače iz usnja, modro srajco, rdečo ruto okrog vratu in kavbojski klobuk z dolgimi zavihanimi krajci. Za sedlom bi visela puška. Galopirala bi čez pre-rijo kot veter. To bi bil užitek. Prav tako kot v knjigah Karla Maya. Ali, če bi bila Indijanec? Imela bi rdečo polt. Nosila bi mokasine z ježevimi bodicami, suknjič in hlače bi bile iz indijanskega blaga, obšite s franžami in raznobarnimi trakovi. Imela bi dolge spuščene lase, okrog glave moder trak z raznobarnimi orraski in za trakom tri orlovska peresa. Okrog vratu pa na vrstico privezane grizljive zobe in kremplje. Žal vsega tega ne morem imeti in ne morem biti ne kavboj in ne Indijanec. Jaz sem samo poredne deklica, polna norčij, želja in smeha.

Barbara Ovsenek,
6.c razred

S SPLAVOM PO REKI

Stanovali smo v vasi ob veliki reki. Vsak dan so po reki vozili veliki splavi, ki so prevažali les. Kadar je splav pripeljal mimo našega brega, smo se vsi otroci naše vasi zbrali in kričali na splavarje.

Nekega jutra me je prišla obiskat prijateljica. Šli sva na sprehod ob reki. Nenadoma sva v daljavi zagledali splav, ki se je vedno bolj približeval našemu bregu. Začudeno sva obstali in začeli premišljevati, zakaj bo tukaj pristal. Ko so splavarji pristali, sva jih vprašali, zakaj so pristali. Povedali so nama, da se jim je zlomilo krmilo. Najprej ga morajo popraviti, šele nato bodo odpluli naprej. Opazovali sva jih pri delu in si zaželeli, da bi se peljali s splavom. Obljubili so, da se lahko za nekaj časa peljeva z njimi.

Krmilo so hitro popravili. Vsi smo skočili na splav. Eden izmed splavarjev je odvezal vrv in splav se je začel oddaljevati od brega. Da bi hitreje prišli v rečni tok, so splavarji z dolgimi drogovi splav odrivali od brega. Počasi smo se peljali po sredini reke. S prijateljico sva se veselili prijetne vožnje. Kmalu nas je presenetila nevihta. Začel je pihati močan veter in ulil se je dež. Reka je pričela hitro naraščati. Mi smo bili vsi premočeni. Hoteli smo pristati ob bregu, a nas je zadrževala razburkana reka.

Splav je nosilo po reki kot majhno lupinico na vodi. Začelo ga je zanašati proti bregu. Splavarji so se trudili, da bi splav obdržali v rečnem toku, sicer bi se splav razbil. Prestreženi sva s prijateljico sedeli na splavu in se trdno držali. Neprestano naju je premetavalo. Prijateljica se je od strahu spustila in zaneslo jo je na rob splava. Zadnji trenutek jo je ujel splavar, drugače bi padla v vodo ter utonila.

Neurje je kmalu prenehalo in tudi reka se je umirila. Splavarji so končno lahko spravili splav k bregu. S prijateljico sva stopili s splava, se zahvalili ter odšli.

Še dolgo potem nisva mogli pozabiti prestanega strahu. Pogovarjali sva se, da življenje splavarjev ni lahko, saj so velikokrat v smrtni nevarnosti, a pri tem delu vseeno vzdržijo.

S prijateljico pa sva sklenili, da se nikoli več ne bova popeljali s splavom po reki. Splavarjem pa ne bova več zavidali njihovega življanja.

Slavka Trstenjak,
6.a razred

V SANJAH SEM SREČALA MEDVEDA

Priznam, da sem velik zaspanec, zato sem neko jutro še dolgo sladko spala. Sanjalo se mi je, da sem se izgubila sredi gozda. Bilo je tiho. Nikjer nikogar. Na vejah dreves so žgoleli drobni ptički. Tla so bila pokrita z mahom in borovničevjem. Visoko pod nebo pa so se vzdigovala mogočna drevesa. Poskakovala sem po stezici, ki je vodila v neznano. Prišla sem na majhno jaso, kjer sem opazila, da se ziblje grm. Zastal mi je dih. Obstala sem na mestu. Kmalu se je iz grma prikazala ljubka, rjava, kosmata glavica. Bil je medvedji mladič. Nekaj časa sem ga opazovala bolj od daleč. Imel je velika ušesa, široko čelo, izpod njega pa so žarele velike okrogle oči.

Počasi sem se opogumila in odšla k njemu. Pogladiła sem ga po dolgi dlaki na glavi. Kaj kmalu se je spoprijatelžil z menoj. Začela sva se igrati. Kar iznenada je na jaso prikoracala mati medvedka. Ko me je zagledala, je planila name. V mori sem zakričala.

Takrat sem se zbudila. Oddahnila sem se. Nad posteljo je bila sklonjena mati. Vprašala me je, zakaj sem tako kričala. Povedala sem ji, kako hude sanje sem imela. Nasmehnila se je in odšla.

Marjeta Valjavec,
6.b razred

KAM JE SONCE ŠLO

Sonce šlo je na potep,
le zakaj ga ni nazaj?
Dež prišel je v goste k nam,
Jure je pa še zaspan.

Kaj vse dala bi,
da sonce bi nas grelo spet
in da znova bi
vsi veseli spet bili.

Žoga je počivat šla,
in vse igre te vesele
zdaj ležijo mrtve tam,
sploh se več mi ne smeji.

Kam je sonce šlo?
Mar je šlo kam za goro,
mar se skrilo je v morje
ali pa na drugo stran zemlje?

Kam je sonce šlo?

Nataša Romih,
5.a razred

SRNJAK V GOŠČAVI

Tam v gošči srnjaček čepi,
Tam v gošči srnjaček tiči,
ob njem pa mati srna,
gleda ga in posluša,
noče in noče ga izpustiti
izpred ostrih oči,
kajti tam nanj prežijo
hudobne, črne oči.

Tatjana Blažič,
6.b razred

Muc

Muc želi le eno,
ribico pečeno.
Pa spodrsne mu: "Štrbunki!"
zdravo upi, zdravo nade.
Ribici v zabavo
akvarij pade mu na glavo.
Dragi muc, dober tek!

Deana Selko,
6.c razred

Opozorilo

V šolo hodim rada,
se pridno učim,
tovariša poslušam,
da petico dobim.

Tovariš nam razlaga:
lagati je grdo
in kakor tudi veste:
krasti ni lepo.

Kdor laže in kdor krade,
ne mara ga nihče,
noben ga ne pogleda,
ko mimo njega gre.

Nataša Medved,
6.c razred

OMARA

Pazite: smrtno nevarno
je odpirati omaro,
kjer je mnogo stare šale,
pazite, zelo nevarno!

Kaj, če vse po tleh zleti?
Boš pobiral Nejči, ti?
Misliš, naj ti kdo pomaga,
uh, poredna ti nesnaga!

Saj poznaš že to omaro,
v njej dobiš vso staro šaro.
Le še ena nogavica in -
joj, kam je padla rokavica!

To je pa že res neumno,
kdo pospravljaj bo to šaro
in vi mislite, da jaz.
Vi kar mislite - a jaz že ne.

Saj, če moja je omara,
še ne rečem,
le da bi jo kdo pospravil,
no, saj bi še šlo.

Nataša Romih, 5.a razred

DEŽ

Zunaj dežniki -
modri, zeleni, rdeči.
Čemu jih imajo
ljudje v tej gneči?

Saj pada dež z neba.
Ta čudna stvar
pa tako moč ima,
da nam vse ceste pokonča.

Tudi naše veselje
nam skali,
da smo pustili ko muhe
in iz nas nič ni.

Nekje je potreben,
drugje je odveč,
saj zalije zemljo
iz nje pa ne raste več.

ZMANJKALO JE ELEKTRIKE

Kakšen križ
je na tem sveti,
če ugotoviš,
da luč ne sveti.

Zmanjkalo je elektrike,
kaj pa drugega,
takoj moraš po svečo
in pri prižiganju imej srečo.

Ko na cesti semafor neha svetiti,
mora miličnik vozilom pretiti,
če pa tega ni in semafor ugasne,
tedaj jo vsak po svoje mahne.

Matej Romih,
6. a razred

Ptice pozimi
Dušan Kuljič 1. A

Nezgoda

V kožuščku belem,
prišla k nam na obisk,
Tadejca mala,
kot princeska zala.

Stopila je do vrat,
prestopila hišni prag
tam si čeveljčke sezula,
in copatke si obula.

O ta naša punca mala,
po nerodnosti je pala,
na glavi ji je zrasla buška,
velika kakor majhna hruška.

Smo domači vkup hiteli,
da bi nesreče jo oteli,
na koncu naj povem še to,
da vse le ni bilo tako hudo.

Luna

Luna, lunica poredna,
se na nebu mi smehlja.

Skrije se in spet prikaže,
kot, da z mano se igra.

Skozi okno mi mežika,
ko se jaz odpravljam spat.

Za slovo mi še pokima,
in zakrije jo oblak.

Roman Planinc,
6.a razred

Zima

Je veselje spet pri nas,
ker prišel je zime čas,
hud pritiska mraz,
da rdeči se nam obraz.

Burja se okrog hiše smuka,
in na duri nam pokljuka,
mi pa vsi okrog peči,
kjer že mali muc smrči.

Maja Dornik,
6.b razred

Zima

Pada, pada, beli sneg,
nam pobeli dol in breg.
Hitro sanke in smuči,
vsem se nam na sneg mudi.

Zdaj v breg se zapodimo,
naredimo si smučino,
smuk na desno, smuk na levo,
vse na snegu je veselo.

Anton Umek,
6.c razred

Zamuda

Zjutraj se zaspan zbudim,
na uro gledat brž hitim.
Je sedem ura že in čez,
mudi oblačit se mi res.
Joj, ura me je prehitela
in šola se je že začela.

Sergej Rus,
6.c razred

NA VRH GORE, NA VRH GORE TJA VLEČE ME SRCE

(LJUDSKA)

Na dan planincev, 8. septembra, smo se planinci naše šole namerili v Bovec, kjer je bilo tudi glavno srečanje planincev. Kot sem pozneje zvedel, smo bili tržiški obiskovalci tam v večini. Namenili smo se zavzeti 2208 m visoki Rombon.

Tako smo se v soboto zjutraj z avtobusom odpeljali proti Bovecu. Kmalu smo prispeli v Kranjsko goro. V avtobusu je bilo precej mirno. Večina je spala, drugi pa smo opazovali naravo, ki je vstajala iz noči. Po vijugasti cesti smo zavili proti Vršiču. Poleg ceste je tekla čista, svetlo modra rečica. Peljali smo se tudi mimo jezerc, katerega kopalna sezona pa je bila že pri kraju. Z avtobusom smo sekali ostre ovinke in marsikdaj je zadnje kolo odhitelo po bližnjici. Gore so že vstajale iz teme, medtem ko je po dolinah še gnezdila megla. Na zlato obisijanih strmoglavih stenah Frisojnika je bila vidna čudovita igra svetlobe. Med veličastnimi stenami so zijale sence divjih peči in razpok.

Kmalu smo se po divjih krivuljah spustili v Trento, prečkali Sočo in se ob nji odpeljali navzdol. Bila je modra, zelenkasta. Vila se je med skalami, delala je tolmunčke, večkrat zašla v kakšno sotesko in spet v vsem svojem sijaju pritekla na plan.

Priapemo v Bovec. Raztovorimo prtljago in se nastanimo v prostor, kjer bomo spali.

Kmalu nato pa v gonjem redu pod vodstvom tovarišice Kavarjeve, tovariša Vagnerja in ravnatelja odkorakamo proti vrhu Rombona. Z vso vneto naskočimo osončeno pobočje. Nekateri se še pogovarjajo, pa kmalu prenehajo, ker imajo preveč opravka s svojo sapo in nogami. Znoj mi v curkih teče po telesu. Pot se strmo vzpenja. Vije se med skalami, na planem. Sonce se bliža svoji najvišji točki na nebu. Tako vročina pritiska z vso silo. Kar duši nas. Sopiham kot lokomotiva. Mnogi so se ustavili ob poti, mnogi pa so se vrnili, zaradi utrujenosti, še bolj pa zaradi pomanjkanja volje. Nekateri pa se še brez počitka zagrizeno vzpenjamo.

Pridemo v gozd. Tako sedaj hodimo v hladni, prijetni senci. Počutim se, kot da bi mi veliko breme padlo z ramen. Tako kmalu dospemo do lovske koč. Z olajšanjem posedemo po tleh ter iz nahrbtnikov privlečemo na dan razne dobrate. Nisem lačen, le žejen. S hladnim limonovim sokom nadomestim iz telesa izhlapelo vodo.

S šošolcem Smiljanom se odpraviva naprej. Pot zoper vodi po članem strmo navkreber, po zemlji poraščeni z ostro travo in po kamenju, ki se valja pod nogami. Pogled se nama odpira po Šoški dolini in na lepe, nekako vzvišene gore. Ogledujeva si Kanin, Prestreljenik in ko steklenica ozki in strmi, toda ne visoki Svinjak.

Naletiva tudi na mnogo bunkerjev in vlažnih rogov, ostankov soške fronte. Vdolbeni so pod skalami, včasih pa so kar vsekani v skale.

Dospeva pod Čuklo. Zasidrava se v vdolbinici, poraščeni z mahom. Potešiva si šejo, lačna nisva.

Nahrbtnike skrijeva v neki skalni razpoti, vzameva nekaj limon in fotoaparata in hajdi. Sedaj lahko vidiva Kombo. Temna skalna gnota se pred nama vzdiguje petsto metrov proti nebu. Na eni strani pada gladka stena navpično, včasih tudi previsno navzdol, na drugi strani pa se spušča polagoma. Pod njim kožaveri na preži čepijo temne oči bunkerjev in vhodov v rove, pred njimi pa kož nima priča preteklosti teče na pol zasut strelski jarek. Posamezne bunkerje tudi raziskujeva. To so do deset metrov dolge votline s oskimi vhodi, ki se polagoma razširijo. So vlažni in satahli. Mnoge njihove stene so mokre, spolske, nekatere pa so porasle tudi z mahom.

Nadaljujeva pot. Pod strmo steno, katere velikost naju kar nekako potlači se vzpenjava proti mestu, kjer se stena razkolje. Po strmi skalnati razpoki prispeva na vrh stene. Še par sto metrov utrujajočega sonca pa sva na vrhu. Osenjena, utrujena, pa vendar srečna. Privoščiva si malo počitka, med tem pa najin pogled boža vrhove gora, ki so zelo goste nakopičene vse naokoli. Najvišje so okoli Triglava, pa tudi druge ne sestajajo dosti s njimi. Med njimi se vijejo doline, strme in oske. Največja je Soška, ki se tu pri Bovcu nekoliko razširi, se spet zoži v pravo grlo, s njim pa se ponovno razširi proti Tolminu. In po sredi te čudovite doline teče ožek, sijajoč trak Soče.

Andraž Legat,
8.a razred

Vsak človek, ki živi v mestu, si želi v naravo, kjer lahko uživa svež zrak. Nekateri hodijo na morje, drugi v gore in gozdove. Kdor zna opazovati naravo in lahko dolgo hodi, se najraje odpravi v gore.

Mi se neko nedeljo nismo mogli odločiti, kam bi šli.

"Predlagam, da bi šli na Kofci!" Takoj so bili vsi za to. Pripravili smo vse potrebno, se usedli v avto in se odpeljali proti Jelendolu. Pot je postajala vedno bolj strma. Pod nami je ostajala ozka soteska in širni gozdovi. Oprtali smo si nahrbtnike in se odpravili po gozdni potki skozi gozd do koč, ki stojijo sredi lepe planine.

Nato sem šla malo naskrog in zagledala konje. Eden od njih mi je bil tako všeč, da sem ves čas hodila za njim in mu dajala travo, da jo je jedel z roke. Domislila sem se, kaj bo, če ga zajaham. Zlezla sem na ograjo ter naprej konju na hrbet. Hotela sem ga pognati naprej, a mi storil niti koraka. Skečila sem s konja in hitela povedat očetu. Pokaral me je, češ kaj bi bilo, če bi konj podivjal.

Potem smo odšli na krajši sprehod po planinskem travniku. Vse je bilo čisto tiho, le pri trkavanju kravjih avoncev je motilo tišino. Tako sem preživela enega najlepših počitniških dni.

Barbka Ovsenek,
6.c razred

V nedeljo smo se zgodaj odpeljali na izlet. Odločili smo se za dolino Krmo. Jutranje sonce je obsvetilo vrhove gora in hribov. Najprej sem nekaj časa nabirala brusnice. Neto smo si z daljnogledom ogledovali strme stene gora, ki so se bliščale v soncu. Zaman sem se trudila, da bi uganila, katere vrhove sem videla. Zato sem vprašala očeta, vendar mi tudi on ni znal povedati imen vseh gora. Popoldne smo srečali smučarje, ki so se vračali s smuke izpod Triglava. Na nekaterih gorah sem še vedno videla zaplate snega, ki jih toplo sonce še ni stopilo. Svetile so se, kakor bi jih polil s tekočim svincem. Kaj kmalu se je zvečerilo in morali smo domov. Tako je minila sončna nedelja. ko smo sproščeno uživali sonce in mir. Bila sem zadovoljna, spočita in sem se nenadoma spomnila, da nas pot vodi nazaj v hrup, nevarnost na cesti in zaprte prostore. Toda tako je pač življenje. Po delu in učenju se prileže nedeljski izlet in počitek.

Alenka Kuhar,
6.b razred

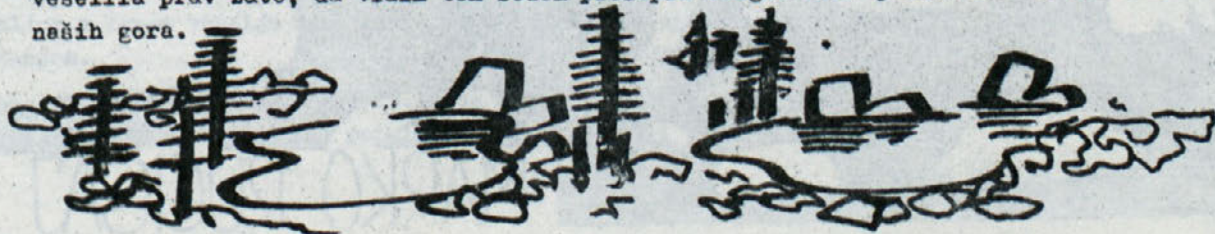
Planinski krožek na šoli večkrat organizira izlete v planine. Nepozaben je spomin na mojo pot na Triglav.

Že nekaj dni pred izletom sem seskrbno pripravljala. Mamico sem prosila, da mi je kupila nahrbtnik. Vanj sem zložila potrebno obleko in hrano. V petek zvečer sem šla zgodaj spat, kajti zjutraj je bilo treba zgodaj vstati. Toplo sem se oblekla, saj sem vedela, da je v gorah mrzlo. Odšla sem k avtobusni postaji. Tam je na avtobus čakalo že nekaj učencev in odraslih planincev. Ko je pripeljal avtobus, smo nahrbtnike odložili v prtljavnike, sami pa sedli v avtobus. Odpeljal je proti Aljaževemu domu. Izstopili smo. Bilo je hladno, zato smo se topleje oblekli.

Porazdelili smo se v skupine in odšli proti Kredarici. Med potjo je zadnja skupina pela planinske pesmi. Že po treh urah hoje sem bila utrujena. Tovarišica Kavtarjeva me je hrabrila in mi rekla, da premagamo samo še eno strmino, pa bomo na Kredarici. Toda prehoditi smo jih morali še več. Na Kredarici smo počivali. Lahko smo si kupili enolončnico ali pa čaj.

Čez pol ure smo odšli naprej. Naša naslednja točka je bila Aljažev stolp. Pot do nje je bila zelo nevarna in strma. Zato smo hodili v navezi. Vsako navezo je vodil izkušen planinec. Na vrhu so nas tovariši slikali. Žal pa razgleda ni bilo, saj so globoko pod nami ležali oblaki. Po počitku smo odšli nazaj. Toda ne na Kredarico, temveč v kočjo Planiko. V tej koči smo povečerjali in legli k počitku.

Vstati smo morali že zelo zgodaj. Lahko smo opazovali sončni vzhod. To je bilo nekaj čudovitega. Na obzorju se je razpenjal širok pas prelivajočih se barv: iz rumene v oranžno, iz te pa v rdečo. Nad tem pasom pa je bočila pisana mavrica. V loku te mavrice je počasi vzhajalo sonce. Tovariši so nas prebudili iz teh lepih sanj in naznanili, da nas čaka še dolga pot. Hitro smo vzeli nahrbtnike in odšli proti koči na Doliču. Tam smo zajtrkovali. Kmalu smo odšli proti sedmerim jezerom. Sama sem se tega izleta posebno veselila prav zato, da vidim teh sedem prelepih Triglavskih jezer. Res so pravi biseri naših gora.

Po polurnem počitku ob koči pri jezerih smo odšli proti Komni. Postala sem zelo žejna. Včasih, ko sem slišala šum dreves, sem mislila, da je kje v bližini studenec, pa ga ni bilo. Zaradi utrujenosti sem s prijateljicama hodila zadnja. Eden izmed odraslih planincev nas je počakal, da smo šli skupaj naprej. Povedal nam je, da bomo na Komni počivali eno uro. To nas je zelo razveselilo, zato smo pospešili korak. Po krajšem počitku smo pot nadaljevali proti Bohinju. Hodili smo po senčnatem gozdu. Pod nogami nam je šumeli jesensko listje. Med potjo se je zgodila nesreča, vendar brez hujših posledic.

Kmalu je pripeljal avtobus in odpeljali smo se proti domu. Med potjo smo opazovali Bohinjsko in Blejsko jezero.

Domov sem prišla zelo utrujena in sem takoj zaspala.

Tega izleta se bom še dolgo spominjala, saj je bil to moj prvi izlet v gore. Sklenila sem, da bom še obiskala tega spoštovanja vrednega očaka naših gor.

Smiljana Brkljač,
6.c razred

OPAZUJEMO DOŽIVLJAMO IZPOVEDUJEMO

Majhna sreča

Bližalo se je novo leto. Težko sem pričakovala dedka Mraza, da mi kaj prinese.

V Nemčiji imam strica, ki mi vsako leto kaj prinese. Tudi letos ni pozabil name. Pisal je, da pride okrog novega leta. Bila je sobota popoldne. Nekdo je pozvonil in šla sem odpret. Pred vrati je stal stric. Srce mi je burno utripalo. V roki je držal veliko polivinilasto vrečo. Takoj sem zaslutila, da bo nekaj zame. V dnevni sobi je odprl vrečo in začel zlagati na mizo same lepe stvari. S sestrico Alenko sva ostrmeli. Meni je prinesel nove rdeče hlače, čokolado in še razne druge sladkarije. V vrečki je bil še en zavitek. Odprla sem ga in ostrmela. V zavitku je bil prekrasen dedek Mraz, prav takšen kot sem si ga predstavljala. Težko je bil obložen z raznimi darili. Bila sem zelo srečna. Ta stric je bil za mene najboljši dedek Mraz, ki mi je prinesel veselje in srečo.

NA ZATRNIKU

Majda Bradač, 4.b

Pozimi zelo rada smučam. Večkrat sem si zaželela, da bi šla z očkom, mamico in bratom kamorkoli že na smučanje.

Neko nedeljo popoldan pa smo res s sorodniki odšli na pot, na Zatrnik. Ker prej še nikoli nisem bila tam, sem se zelo razveselila. Komaj sem čakala, da bomo prišli na vrh.

Hitro je minevalo in kmalu smo prispeli na cilj. Takoj, ko sem stopila iz avta, sem dala na noge čevlje in nato še smuči. Odšli smo na smučišče. Hitro sem se podala na vrh klanca. Najprej se nisem upala spustiti, saj je bil klanec precej strm in velik.

Toda brez koristi se ni splačalo do vrha. Nato pa sem se le spustila. Bila pa je udobna vožnja. Peljala sem se zelo daleč. Nekajkrat sem se še spustila po klanecu, potem pa sem se peljala s žičnico. Tudi ta vožnja je bila zame prva, zato pa se mi je zdela še boljša. Ker mamí in ati še nista imela smuči, sta samo malo gledala. Toda popoldne v lepem veselju tako hitro mine in morali smo počasi zaključevati z našim smučanjem.

Nisem bila prav nič vesela odhoda, toda ko smo prišli domov, se je prilegla topla peč in večerja. Tega nedeljskega popoldneva ne bom nikoli pozabila.

Beti Smolej, 4.c

PIKA NOGAVIČKA

Moja najljubša knjiga je Pika Nogavička. Všeč so mi njene prigode. Pika je stanovala v vili Čira Čara. Morala je skrbeti tudi za gospoda Ficka in konja. V sosednji hiši sta stanovala Tomaž in Anica. Pika se je z njima rada igrala. Včasih se je Pika grdo obnašala. Zato jo otroci ne smejo posnemati.

Alenka Černelč,
2.a razred

Moja najljubša knjiga

Doma imam že veliko knjig. Dobila sem jih kot darilo ali pa so mi jih kupili starši. Med vsemi mi je najbolj dragocena knjiga Medvedkov rojstni dan. Dobila sem jo v prvem razredu za lepo spričevalo. Zelo sem je bila vesela. Večkrat sem jo že prebrala. Je velika, ima trde platnice in liste. Posodim jo tudi bratcu, da jo gleda, ker brati ne zna. Upam, da jo bo rad pozneje tudi bral in z njo lepo ravnal, ker se zanjo zelo bojim.

Nataša Gorjanc,
2.b razred

Moj dnevnik

Dnevnik rabimo pri spoznavanju narave in družbe. Rabimo ga v šoli, doma pa se iz njega učimo. Moj dnevnik ima trde platnice. Kupili smo ga v Italiji. Je bolj zelenkaste barve. V njem je tudi nekaj pack in prečrtanih besed. V sredini pa je šlo ven nekaj listov, zato je bolj suh. Mislim, da bom v dnevnik dobila nekaj dobrih ocen, da jih bodo veseli starši in tovarišica. Želim pa tudi, da bo moj dnevnik lep! Do zdaj sta ga bila očka in mamica zelo vesela. Ne vem pa, kaj bo naprej.

Irena Jaklič,
2.b razred

Moj izlet na Zelenico

Bil je lep julijski dan. Jaz, mamica in brat smo šli na avtobus in se odpeljali proti Ljubelju. Od tam smo šli peš proti Zelenici. Po poti smo se smejali in peli. Na plazu sem zagledal trop gamsov. Ta lepota narave me je čisto prevzela. Zato se vedno rad vračam nazaj v naše lepe planine.

Damjan Ahačič,
2.b razred

V gozdu

Bil je lep sončen dan. S prijateljico in bratom sem šla v gozd. Nabirali smo maline in jagode ter jih dajali v vrečke. Potem smo se domislili, da bi se šli skrivalnice. Brat Lojze je stekel k drevesu in začel šteti do petdeset. Z Bredico sva hitro smuknili za drevesi in se skrili. Brat je prištel do trideset, midve pa še naprej za drugo drevo, ko je prištel do petdeset, naju je začel iskati. Ko naju je iskal, se je spodtaknil ob vejo. Začela sem se smejati. Lojzek me je zagledal in stekel k smreki. Kar naenkrat pa je zavpil: "Kača, kača me je pičila! Joj, kako boli!"

S prijateljico sva hitro pritekli k njemu. Brat nama je pokazal nogo. Bila je vsa opikana. Nato sem vzklíknila: "Poglej, sediš na osjem gnezdul" Brat naju je prestrašeno pogledal. Hitro smo stekli domov. Doma so nas vsi začudeno pogledovali. Mama pa je rekla: "Joj, kje pa ste bili? In ti Lojzek, kaj si si naredil? No, povejte, kaj je bilo!"

Hitro sem ji vse povedala, kar se je zgodilo. Mama je brata odpeljala v sobo in mu na otekline pokladala mrzle obkladke. Meni pa je rekla, da moram drugič bolj paziti, kam stopimo.

PRIJETNA SREČANJA Z BABICO

Lidija Bergant,
4.a razred

Moja babica je že zelo stara. Je srednje postave, po obrazu pa se ji prepletajo brazde in gube. Nos ji je malo spodvihan, pod čelom ima modre oči, iz katerih žari babičina ljubezen do otrok. Kadar ji pogledam v oči, v tiste tople oči, ki žarijo kakor spomladansko sonce, je v njih zapisano vse trpljenje, saj je preživela obe svetovni vojni s sedmimi otroki, mož pa je bil zaprt v Nemčiji.

Z babico včasih sediva ob peči in gledava skozi okno v planine. Včasih vzdihne mehko in prisrčno: "Oh kako lepo je bilo, ko smo hodili po planinah in uživali tisti čisti gorski zrak, zdaj pa smo že ostareli, čepimo ob peči in čakamo na smrt." Dedek jo tolaži, da so tisti časi že minili, da zdaj ni vojne in imata svoje vnuke, da jima delajo družbo.

Kadar babica pripoveduje, je njen glas tih, govori počasi: stavke za stavkom, njene oči pa gledajo nekam v stran. včasih pravi, da je z eno nogo že na onem svetu. To pomeni, da bo kmalu umrla. Jaz pa jo imam rada in ji želim, da bi živela še mnogo let. Če bi je ne imela, bi bila naša hiša preveč prazna.

Jana Lunar,
6.a razred

Imam babico. Rada se pogovarjam z njo, v zimskih večerih pa jo še posebno rada obiščem.

Z babico sediva pri oknu in strmiva v lepo podeželsko pokrajino, na katero se že spušča mrak. Njena majhna hišica stoji na samoti, zato se mi včasih zdi prav čudno, da je ni nič strah.

Babica je majhna, pri hoji pa si pomaga s svojo palico. Njen obraz je na moč zguban, kar mi priča, da je že veliko pretrpela, posebno med vojno, saj je bila partizanska kurirka. Sredi tega izmučenega obraza pa kot okrogli bunkici žarijo oči. Njeni lasje so lepi, sivi, zakriti z rožasto ruto.

Babica mi najraje pripoveduje o času, ko so tujci teptali naša nedolžna tla, našo domovino. O tem mi pripoveduje tudi danes. Ko mi je povedala, da so jo Nemci ujevali in pa, da jim je ušla, sem v srcu nenadoma začutila, da sem ponosna nanjo, ker je za našo domovino nekaj žrtvovala. Ko pa so se ji njene tople besede ustavila ob zmagi, svobodi, se je nenadoma zazrla skozi okno. Za hip sem oči usmerila nanjo in ravno takrat se ji je iz očesa izlila ena sama solza, ki se mi je zdela kot sad sreče v njenem srcu.

Po poti domov so se mi misli še dolgo ustavljale samo na tisti solzi in babičini sreči ob svobodi, ki jo sedaj uživamo mi.

Smiljana Kotar,
6.a razred

Moj dan

Moj dan se začne zjutraj, ko velika ura v dnevni sobi odbije redem. Takrat a mlajša sestra ustaneva, se oblačeva in greva skupaj od doma. Sestrica peljem v varstvo, jaz pa grem potem naprej v šolo. Tako se učim biti samostojna, ker sta očka in mamica vedno zjutraj v službi.

V šolo hodim zelo rada in se tudi pridno učim. Mnogo pozornosti naučim tudi svojo sestro. Ko se vrnem iz šole domov, me čaka tudi nekaj domačega dela. V prostem času pa se igram s otroki našega naselja. Najbolj pa se veselim tiste sobote, ko grem s očkom in mamico v rimsko kopališče, kjer se izkim plavati.

Želim si, da bi mi vedno bilo lepo pri očku in mami.

Jolandi Bavec 2. razred
podružni. šola Klover

Vsako leto grem na počitnice k babici. Njena sestra ima kmetijo, zato tam vsi pomagamo. Včasih pa je tudi za pogovor čas.

Babica je preživela obe svetovni vojni, kar se tudi vidi na njenem obrazu. Ima črne lase, čez katere ponavadi zaveže rdečo ruto, ki jo zaveže zadaj na tilniku. Tudi po očeh se vidi, da je stara in zgarana. Nosi preprosto kmečko obleko. Tako babico s kmečko obleko in ruto, ki je zavezana zadaj na tilniku, najraje vidim.

Je poštena in vedno mi prigovarja: "Delaj, delaj! Sicer boš tak lenuh kot sosedov Janez." Ne iz strahu pred lenuhom, ampak zato, ker imam babico rad, jo ubogam. Včasih pa vendar rajši sedim, kot bi grabil. Takrat se na videz huduje: "Boš delal! Brez dela ni jela!"

Ko sem bil majhen, sem bil veliko pri nji. Takrat se je nemalo krat "pootročila" z mano.

Babica bi prav rada videla, da bi jaz postal dober fant in se tudi trudim, da bi ji ustregel. Ima pravo podobo slovenske babice in tudi speče tako dober kruh, da še nisem jedel boljšega, kot je njen.

Maks Romih,
6.a razred

To sem jaz

Stara sem deset let.

Stanujem v Bistrici. Tam imam veliko prijateljcic. Skupaj se igramo in kvačkamo. Vse smo že veliko nakvačkale.

Sem srednje velika in malce okrogla. Črne lase imam spete v dva repa. Zaradi njih mi je poleti malo vroče, toda vseeno jih imam rada. Imam zelenkasto sive oči. Moj nos je precej okrogel, usta so pa srednje velika. Na roki imam prstan, ki ga nikoli ne snamem. Uganite, katera barva mi je najljubša! Najljubša mi je modra. Takih oblek imam veliko.

Sovražim laž in nezvestobo. Prevelika resnost mi ni pri srcu. Rajši imam veselje in radost.

Imam brata, ki je osem let starejši od mene. Včasih se stepeva, drugače sva pa prijatelja.

Nerada se učim, pa v šoli vseeno nimam težav. Veseli me petje in glasba, zato hodim v glasbeno šolo.

Tako mnenje o sebi imam jaz, kakšno imajo drugi, pa ne vem.

Maja Kolar,
4.a razred

Česa ne maram

Mnogo je stvari, ki jih ne maram. Še najmanj pa mi je všeč biti v bolnici. Tam sem bil že dvakrat. V bolnici je zelo dolgočasno in pusto. Nekateri jokajo, drugi, ki so že bolj zdravi, pa vpijejo in razgrajajo. Čeprav nisem bil dolgo časa v bolnici, mi je bilo zelo dolgočasno.

Tudi življenje v mestu mi ni všeč. Preveč smrdi po raznih plinih in povsod je velika gneča. Če hočeš čez cesto, moraš čakati na zeleno luč na semaforju. Ljudje samo hitijo. Vsem se tako mudi.

Tudi vojne ne maram. Po televiziji sem videl, kako ljudje trpijo v Vietnamu. Mnogi otroci ostanejo brez staršev. Ne morejo se brezskrbno igrati in biti veseli.

Želim si, da tistih reči, ki jih ne maram, ne bi nikoli doživel.

Tomi Smolej,
3.a razred

Potoček in otroci

V meni so se igrali otroci in pili vodo. Bila je mrzla, zato so se prehladili. Morali so ležati doma. Dolgo sem jih čakal. Nekaj časa sem bil, sam z ribicami, nato pa so se spet pokazali. Niso več pili moje vode, ker so se bali, da se ne bodo prehladili. Igrali so se samo na obrežju, blizu moje struge. Včasih pa so se tudi ogledovali v moji čisti vodi. Otrok sem bil vseeno vesel. Mislil sem si, kako bi mi bilo dogčas, če jih ne bi bilo.

Olga Stankovič,
3.b razred

V GOZDU

Nekega jesenskega dne sem se odpravila v gozd nabirat gobe. Iskala sem in iskala. Največkrat sem naletela na strupene gobe. Nazadnje pa se mi je prikazala velika sreča. Našla sem veliko jurčkov. Polno majhnih in velikih. Joj, kako sem bila vesela! S seboj sem imela precej veliko vrečko, a je bila kmalu polna. Ker gob nisem imela več kam dati, sem se po gozdu sprehajala. Z užitkom sem vdihavala čisti gozdni zrak. Ko sem postala utrujena, sem se počasi vračala domov. "Saj se nikamor ne mudi," sem si rekla. Ogledovala sem gozdne lepote. Listje na drevju se je iz svoje zelene barve spreminjalo v rjavkasto in druge barve. "Ah, kako je narava lepa!" sem vzkliknila, ko sem vse to gledala. Spotoma sem nabirala lešnike. "Odlično, kako so sladki!" sem se čudila, jih trla s kamenjem in jedla. "Malo jih bom pa odnesla domov," sem se domislila in jih še nekaj potrgala z leščevja.

Med povratkom sem si mislila, kako bi bili vsi otroci zdravi, če bi večkrat hodili v gozd. Pa še gobe in lešnike bi nabrali kakor jaz.

Damjana Škantar,
4.a razred

MAJHNA SREČA

Večkrat sem si potihoma zaželela, da bi imela trenerko. Ko me je mamica vprašala, kaj si želim za novo leto, sem ji zaupala, da bi rada trenerko.

V soboto zgodaj zjutraj sva se odpeljali v Kranj. Z mamico sva obiskali že veliko trgovin in nakupili vse potrebno, kar se je spomnila, da mi bo kupila trenerko. V otroški trgovini nama je prodajalka pokazala več vrst trenerk. Prva je bila premajhna, druga pa se je mamici zdela predraga, tretja pa meni ni bila všeč. Odšli sva v drugo trgovino. Prodajalka nama je pokazala samo eno trenerko. Meni je bila zelo všeč, mamici pa zaradi cene ne preveč. Toda vseeno mi jo je kupila.

Nove trenerke sem bila tako vesela, da bi šla tudi v šolo oblečena vanjo, a kaj pomaga, ko bi me preveč zeblo.

Vanja Roblek,
4.b razred

Majhna sreča

Nekega dne je oče prišel iz službe zgodaj domov. Povedal mi je, da je vzel dopust, in da bova šla gledat v Križe muflone.

In res. Po kosilu se odpeljeva v Križe. Ustaviva se pred lepo hišico. Na pragu hišice že stoji lovec. Kmalu smo odšli proti gozdu. Med drevjem sem opazil neverico, ki je glodala lešnik. Ko smo prispeli do krmišča, ni bilo nobenega muflona tam. Z očkom sva se skrila v majhno kočo, ki je služila lovcem za opazovanje muflonov. Lovec je dal krmo v jaslje in tudi on prišel v kočo. Še prej pa je muflone poklical. Bil sem razburjen, saj še nikoli nisem videl muflona. Kmalu se je pokazal prvi. Bil je tak kakor koza. Na glavi so mu rasli roge v krogu. Kmalu so prišle še samice z mladiči. Ko so se najedli, so začeli odhajati.

Bil sem srečen, da sem videl tako lepe živali v svobodi.

Matjaž Dolinar,
4.b razred

POZDRAVILO ME JE SONČNO JUTRO

Bilo je nekega dne med počitnicami. Zbudila sem se že zgodaj zjutraj. Pogledala sem na uro in se začudila: "Šele pol šestih je, pa je že tako svetlo!" Stopila sem k oknu in v obraz so mi posijali sončni žarki. Bili so prijetno topli in v trenutku sem bila budna. Nisem več strpela v sobi. Komaj sem se umila in oblekla, že sem bila zunaj. Stekla sem na vrt in se zazrla v naravo. Kakšno lepo jutro! Sonce je počasi lezlo izza gore in s svojimi žarki vpijalo lesketajočo se jutranjo roso. Na sinje modrem nebu ni bilo niti enega oblčka. Vse naokrog se je začelo prebujati. Ptice so pele in letale od drevesa do drevesa. Radostni klici ljudi so pretrgali tišino. Vse naokrog ne bilo veselo. Še dalje sem opazovala to jutro in ga občudovala, saj takih ni veliko. Iz premišljevanja me je zmotila mami, ki me je poklicala k zajtrku in jaz sem srečna stekla domov.

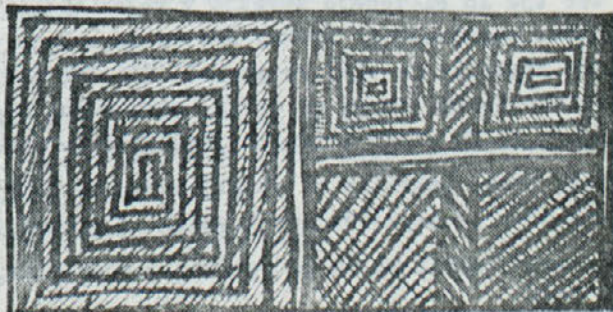
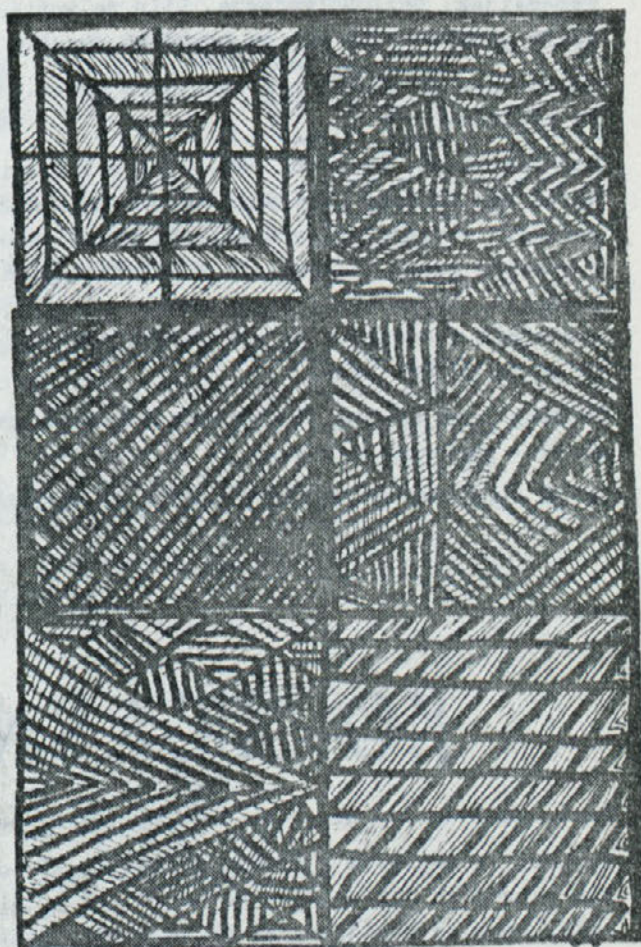
Irena Blažič,
8.b razred

Ko sem zjutraj odprla oči, sem najprej zagledala sončni žarek, ki se je prikazal skozi špranjo v roletu in mi je sijal naravnost v oči.

Hitro sem skočila s postelje in dvignila roletu. Oba je postala svetla in sončna. Odprla sem okno in zazdelo se mi je, da mi je nekdo zaklical: "Poglej ven! Kako lepo je tu zunaj." In res, zagledala sem sè v naravo. Kako lepo so se porazdelili po drevju in po zemlji. Nasmehnem se, kajti ravno tako sem srečna kot tistile mali list na jablani, zakaj obema prija, da naju božajo zgodnji jutranji sončni žarki.

Oho, nekdo poleg mene pa ni tako srečen, kot sem jaz. In kdo naj bi bil nesrečen in žalosten, ko pa je tako lepo jutro. Tu blizu mene je majhen metuljček, ki se je ujel v pajkovo mrežo pri oknu. In revež se sedaj bori za življenje.

"Pomagaj mu, kaj mu vendar želiš smrti!" mi zakliče glas iz notranjosti. Brž pretrgam ječo metuljčku in že ga vidim, kako je veselo poletel v naravo.

"Kaj boš tako dolgo spala!" mi zakliče mama. "Čeprav so počitnice, pa jih ne boš kar prespala!"

Užaljena se oblečem ter odidem po jutranjih opravilih.

Marija Bešter,

8.b razred

OH TA DEŽ

Ponedeljek. Dež. Dolgočasje. Lilo je kot iz škafa. Iz glasbene šole sem prišel domov čisto premočen. Ko sem se nekoliko posušil in preoblekel, sem sedel k oknu in opazoval.

Opazovanje se mi zdi zelo koristna stvar. Če dosti opazuješ, lahko šolsko nalogo napišeš za odlično.

Kot sem rekel: Opazoval sem. Opazoval ljudi z rdečimi, črnimi, modrimi, dežniki, opazoval sem množico pikčastih in navadnih dežnikov. Nekateri, ki niso imeli dežnikov, so poiskali zavetje pri vratih, ali pa ob zidu, a zaman. Lilo je kot za stavo. To je bilo v veselje dvema dečkoma, ki sta tekala po dežju kar brez dežnikov. Ulica se je počasi praznila. Avtomobili, ki so vozili po njej, so škropili, kot bi zalivali rože. Nekaj vztrajnih mladeničev je pod dežniki bralo športno napoved. Na ulici je ostal le en avto, pa še ta je bil taxi.

Pogledal sem na uro. Pol štirih. "Že pol ure čepim tu," si mislim. Teda mi zagrmí v glavi - angleška naloga.

In od okna sem se preselil k mizi in angleščini.

Boštjan Kuljič,

6.a razred

KO UGAŠNE LUČ

Pust, deževen dan je. Lena sem kot vreme, ne da se mi učiti, zato se usedem k oknu.

Najprej se zagledam v drobne kapljice, ki potrkavajo na steklo, kot bi me prosile, naj jim odprem in jih spustim na toplo. Le za hipec se mi oči spustijo na tla v sredo velike luže, kjer se kapljice, ki so se hotele obdržati na našem oknu, utapljaajo. Megla se je spustila teko nizko, da skoraj ni videti bližnjega gozda. Ptice nemirno poletavajo sem ter tja in si iščejo zavetja v vejah vitkih smrek. Dim, ki se kadi iz dimnika sosednje hiše, poplesuje po zraku, ker se ne zaveda svojega konca. Kmalu zapiha veter, ga ponese med meglo in ne vidi se ga več. Zdi se, kot da ga je peljal v zapor. Odšla sem pripraviti šolsko torbo, ko pa se ozrem, glej čudo! Megla, ki se je prej kot starka raztezala čez nebo, se je sedaj dvignila. Zasijalo je sonce.

Toda nisem pozabila na utopljene dežne kapljice. Voda na tleh je shlapela v zrak. Nekega dne bodo te kapljice zopet padale z višine in se utapljaale. Spreletelo me je.

Iz mojih misli pa me je pozdravil znan glas. V glasu sem spoznala teto in takoj stekla v sobo.

Smiljana Kotar,

6.a razred

BLIŽJA SE VEČER

Sprehajam se po mračni in pustih ulici. Strehe, ki se stiskajo druga k drugi, se mi zdijo, kot da bi me hotele zagrniti. Mrak se je kot temna zavesa spuščal čez nebo. Preko njega kakor prikazni lezejo majhni oblaki. Tako na gosto so posuti, da ni moč uzreti celega meseca. Tu pa tam, kjer teh prikeznih ni, žari kaka osamljena zvezdica.

Že pridem skozi ulico do poti, ki me vodi domov. Tam se k poti sklanjajo strašna drevesa s svojimi dolgimi rokami, kot bi se hudovala nad jesenskim vetrom, ki jim je potrgal njihovo raznobarvno šumečo obliko.

Že sem dospela domov in si oddahnila, ker nisem več videla teh pošastnih dolgih rok žalostnih in osamljenih dreves.

Smiljana Kotar,
6.a razred

NAŠE MESTO V TEMI

Nastajal je večer. Vse bolj je postajalo temno in na nebu so se prižigale prve zvezde, podobne svetlim pikam. Po razsvetljenem mestu so drug za drugim vozili avtomobili in izginjali v temi za ovinkom. Ljudje, ki so prišli še zadnji trenutek v trgovine, so hodili sem ter tja, zakaj zadnji čas je bil, da so še nakupili, kar so hoteli.

Ura v bližnji cerkvi je že čez pet minut odbila sedem. V trgovinah so ugašale luči, gorele so le še v izložbah in svetloba se je odbijala od njih po vsem mestu. Naenkrat pa je postalo vse temno. Ljudje, ki so še hiteli po mestu, so za hip obstali. V vseh mestnih hišah je postalo temno, v izložbah so ugasnile luči. Iz gostilne so se gnetli ljudje, nekateri med njimi že precej pijani. S svojim vpitjem so še nekaj časa vzbujali pozornost na mestnih ulicah, počasi pa so vsi izginjali na vse strani. Postalo je vse tiho.

Naslednji dan sem poslušala radio in slišala, da bo še nekaj časa primanjkovalo električne energije, dokler ne bodo popravili termoelektrarne v Trbovljah.

Tjaša Ankele,
6.a razred

KO UGASNE LUČ

Sobota je. Vsi smo zbrani pred televizorjem. Na sporedu je nadaljevanka Doktorji.

Nenadoma nastane tema. "No, pa smo tam!" si pravim. "Zopet redukcija električnega toka. Vode v strugah ni, termoelektrarne pa so v okvarah."

Brat se v temi pritipa do mene. Oče hoče prižgati svečo, a se zaleti v brata.

Jaz pa sem premišljeval: "Le kako so ljudje živeli včasih, pri svečah, ko še ni bilo elektrike. Ženske so vseeno krpale, šivale, pletle ... Življenje se je mirno odvijalo, kakor zdaj, čeprav ni bilo luči. Le petrolejke so nemo brlele v temo."

Iz premišljevanja me je zbudil vesel bratov klic, da se je zopet prižgala luč.

In življenje je mirno steklo dalje.

Boštjan Kuljič,
6.a razred

DEŽ JE LIL IN NEVIHTE NI BILO KONCA

Pot do kože je bila dolga. Kakor koča se je vila med drevjem in me nenadoma pripeljala do jase. Šele sedaj sem opazila, kako se je zmračilo. Nebesni svod so pokrivali oblaki. Črni in težki so me gledali zviška in opazovali zemljo, na katero bodo zlili svoje solze. Nenadoma se je utrgala strela in strela in se zvila med oblaki kakor kača. Neto se je ulil dež, vse zatvornice oblakov so se utrgale. Kakor biseri so se ušle na tla dežne kaplje, ki so že hip pozneje izginile v zemlji, suhi in razpokani. Kakor bi zemlja pila in pila, pa se še ne bi odžejala. Igrive kapljice so poplesovale po zraku, sedale na veje in se pozibavale. Vse rastlinstvo jih je bilo veselo. Voda! Tudi najmanjša marjetica jim je nastavila svoje lepe cvetne liste in se umivala. Tako tudi živali. Čeprav jih nisem videla, sem si predstavljala, kako si drobni zajček umiva, umiva svoje dolge uhlje, kako se srnica plašno približuje naraslemu studenčku.

Nato sem se zdrznila. Še ena ognjena kača se je zvila na nebu. Oblaki so se mi zazdeli sovražni. Tudi prej lepe kapljice so se mi zazdele velike, grozovite kaplje. In tako se je zazdelo tudi rastlinam. Kakor hitro so mogle, so zaprle cvetne liste in sklonile glave. Šele zdaj sem se zavedla, da sem popolnoma premočena. Začela sem teči. Drevesa so zagrinjala svoje veje nad mano, črni oblaki in grom pa so me zasledovali in mi grozili. Oblakov in deževnih kapel pa ni in ni bilo konca.

Alenka Dolinar,
7.a razred

Pozno popoldne je. Sedim pri oknu in gledam, kako iz daljave neslišno plavajo po zraku grozeči, temni oblaki. Vse bolj se mi bližajo in vsak hip se bo ulil dež. Na zemljo se je že spustil mrak in ovil zemljo s svojim črnim plaščem. Nebo je še bolj potemnelo in z neba so začele deževati prve kaplje. Polzijo po šipi in se združujejo. Skupaj spolzijo do tal in se tam brezslušno razbijejo. Dež se še bolj ulije in bliskajoča strela preseka morečo tišino. Kaplje vse močnejše trkajo po šipi. V enakomernem tempu šipe pojoče žvenketajo. Sama sem in postane me strah. Bliski švigajo po nebu in strele neusmiljeno sekajo nebo. Zunaj zaslišim topot konjskih kopit in mimo okna pridirja konjska vprega. Voznik sedi ves premočen in sključen ter se v mislih gotovo huđuje na nenaklonjeno vreme. Otroci pa so tega veseli. Skačejo po lužah in nekje v daljavi vidim skupino živobarvnih dežnikov. Ko se naslednje jutro zbudim, je nebo umito in jasno. Zemlja je kot prerrojena: vsa sveža in polna bleska.

Anki Šober,
7.a razred

ZAČETEK MOJEGA ŠOLANJA

V dvanajstih letih, kolikor jih bom v kratkem dopolnila, se je zgodilo marsikaj veselega in tudi žalostnega. Vsekakor pa so zame najbolj prijetni prvi šolski dnevi.

Z veseljem in strahom sem pričakovala začetka. Brez torbe sem tekla v šolo. Čimprej sem hotela biti tam. Sošolce sem že poznala, ker sem doma z dežele, tu pa se otroci tako vsi poznamo. Na veliko presenečenje nas je tovarišica pogostila. Škoda, da ni več takih dni. Vse je bilo tako imenitno. Ogledovali smo se, kako je kdo oblečen in podobno. Dobro se še spominjam, da sem imela dva repka s pentljami in predpasniček. Druge deklice so me pogledovale, gotovo jim nisem bila všeč.

Zgodilo se je tudi nekaj, kar mi ni bilo najbolj všeč. Že doma sem morala pospraviti svoje punčke in druge igrače na podstrešje. Kmalu mi je bilo žal za njimi. Večkrat sem jih šla iskat in potem spet pospraviti. Tovarišica pa je tudi hotela svoje. Kako težko sem sedela pri miru in poslušala. Venomer sem vrtela glavo in mislila na vse druge stvari. Velikokrat sem pozabila napisati nalogo.

Od takrat je minulo več let. Nekaj se je že spremenilo. Marsikaj pa je tudi ostalo, kajti svojih navad in razvad ni mogoče tako hitro odpraviti.

Mojca Polajnar,
6.c razred

Na veselem potovanju

Bilo je zgodaj zjutraj, sonce še ni vzhlo. Nebo je bilo jasno kot ribje oko, iz domače hiše pa se je veselo kadilo.

Ati, Nataša in jaz smo se odpravili s kolesi na kratko potovanje. Oče in mati sta nam zaželela srečno pot. Veselo smo prepevali in hitro vozili. Kmalu smo se utrudili. Sonce je že vzhlo in nas toplo božalo. Kmalu smo bili v gozdu. Listje je šepetaje padalo na tla. Globoko v gozd je odmevalo krakanje vran. Družbo pa so nam delali ptički. Nekaj časa smo vozili molče, nato pa nas je zmotil potoček, ki je prijazno žuborel pod cesto. Ustavili smo se in odpočili. Sonce je bilo navpično nad našimi glavami. Zavili smo v dolino. Veselo nas je pozdravljalo petje ptic. Kmalu smo prišli do hiše, kjer je stanovala teta. Tam smo prespali. Ponoči sva z Natašo gledali skozi okno, kako so švigale strele sem ter tja. Zjutraj nas je prebudilo petelinovo petje. Račke so počasi racale proti malo večjemu ribniku. Skočile so noter in veselo rezale vodno gladino. Ostali smo in pozajtrkovali. Ko smo se najedli, smo se odpravili domov. Doma so nas veselo sprejeli in nam postregli s kosilom.

Jana Lunar,
6.a razred

V Bolnišnici

Stara sem bila komaj štiri leta.

Z mojo teto in sestrično smo šli domov. Bili smo v mestu. Vračali smo se in kar naenkrat sem stekla čez cesto. Ko sem pritekla na sredino ceste, je počilo. Teta se je zastrmela v kolo motorja. Brž me je dvignila, ker se je zelo

prestrašila. Videla je rano na glavi. Brž so me peljali v zdravstveni dom. Klicali so zdravnika. Teta me je vprašala, če bo mamica kaj hudo. Odgovorila sem ji, da sem sama kriva, da naj nič ne skrbi. Slikali so mi glavo in ugotovili, da imam pretres možganov in počeno lobanjo. Vsi so se hudo prestrašili. Začeli so mi šivati rano na glavi. Ko so mi zašili in obvezali glavo, so me peljali v bolnišnico. Tam sem ostala tri dni. Po treh dneh me je mamica prišla iskat v bolnišnico.

Vsak teden sem morala hoditi v Ljubljano. Še sedaj se ne počutim dobro.

Sonja Zupan,
6.c razred

ŠOFER AVTOBUSA

Stopam v avtobus. Takšen, kot vsi drugi avtobusi, s polpraznimi sedeži. U sedem se na prvi sedež. Pogled se mi upre v šoferja. V delovni modri halji in z modro kapo na glavi sedi za volanom ter kadi cigareto. Ali ni prepovedano kaditi v avtobusu? Vendar, cigarete pomirjajo. Mogoče jih prav zaradi tega kadi, kajti v njegovih rokah je ducat človeških življenj. Tega se gotovo zaveda. Brzinometer mu ne pokaže več kot 60 km na uro. Njegove gube na obrazu izražajo veliko živčno napetost. Vozi ponoči in podnevi, ob vsakem vremenu, leto za letom. Za njega ni konec delovnih obveznosti. A s tem si služi svoj kruh. Tudi on ima družino in otroke.

Avtobus pripelje na svojo končno postajo. Izstopil bom. Vrata se odpro. Še enkrat pogledam šoferja, videti je bolj miren, cigareto je vrgel v pepelnik, saj je več ne potrebuje. Nekako se oddahne, saj je spet eno vožnjo srečno opravil do konca. Vsi vemo, kako nevarno je danes voziti po naših cestah. Imeti v svojih rokah človeška življenja, ki so odvisna samo od šoferja, to res ni od muh. Občudovanja vreden je ta šofer avtobusa, vendar veliko je podobnih šoferjev avtobusa. Zato tudi njim košček našega občudovanja.

Boris Zadel,
6.b razred

NEDELJSKO POPOLDNE

Sreda, četrtek, petek in končno sobota in nedelja. Ves teden čakam na ta dva dneva. V soboto napišem vse naloge in se pripravim na naslednji teden.

Potem pa nedelja, tako težko pričakovana. Dopoldne gledava z bratom televizijo, popoldne lenarim. Posebej dolgočasno je nedeljsko popoldne. Največkrat sem doma. Vse popoldne nič ne delam, le v televizor "buljim", da me od tega že vse boli. Za predah nekaj časa slonim ob oknu in gledam na ulico. Kako dolgočasno! Ni ne avtomobilov, nikjer nobenega človeka, celo hiše so videti dolgočasne in otožne. Poskušam brati knjigo, a ne gre. Po treh prebranih straneh jo odložim. Z eno besedo, samo dolgočasje.

In kar težko spet čakam začetka pouka.

V sredo pa bom imel spet vsega dovolj. Spet bo nedelja, pa ponedeljek.....

Boštjan Kuljič,
6.a razred

Človek z opico

V sosednjo hišo se je priselil neki človek, mrk, zamišljen. Zjutraj, ko sem šla v šolo, je nerodno stopal pred mano. Obleden je bil v črne hlače, črno suknjo in klobuk. Na nogah je imel prevelike, nizke čevlje, da bi jih kmalu izgubil. Pod nosom so mu poganjale majhne brčice, na rokah pa je imel polno bradavic. Manjkali so mu trije zobje, v rokah pa je nosil majhno opico v rdečih hlačah, rumenem telovniku in modrem klobuku, ki ji je lezel na oči. Že na pogled je bila zelo živahna. Njen obraz je bil popraskan, nos pa malce obrnjen v desno stran. S seboj je nosila kitarico, ki je bila že pokvarjena, saj so ji manjkale vse strune.

Ta neznanec jo je še nekaj časa vrtel v rokah, nato pa izginil za hišnim vogalom.

Tjaša Ankele,
6.a razred

PRODAJALKA

Vstopim v trgovino. Kakor ponavadi je tudi danes prodajalna polna ljudi. Kaj morem, počakala bom, dokler me pridem na vrsto.

Zazrem se v prodajalkin obraz. Majhne gubice na njenem obrazu, komaj vidne, skrivajo v sebi tisoče skrbi. Na čelu opazim največjo gubo, ki prav mogoče nosi največjo skrb in to materinstvo. Druga guba, ki je le malo majnša, verjetno nosi na grbi gospodinjtvo, a tretja verjetno še službo. Kot se pomanjšujejo skrbi iz vsakdanjega življenja, tako se tudi postopoma zmanjšujejo gubice na prodajalkinem obrazu.

Čeprav ima polno skrbi, je prodajalka vedno prijazna z ljudmi. "Želiš?" me vljudno vpraša prodajalka ter se mi toplo nasmehne. Šele tedaj sem opazila, kako topel in vesel nasmešek nakloni vsakemu kupcu.

"Samo kilogram sladkorja!" ji odvrnem.

In že sem zunaj prodajalne. Na poti domov me še vedno spremlja misel o prijazni prodajalki. Toda, na koncu pridem do zaključka, da je ta prodajalka ena izmed tisočernih skrbnih mater, ki jih vsakodnevne skrbi spremljajo na vseh poteh in na vsakem koraku.

Marija Bešter,
8.b razred

STOJNICAH

Ko sem se vračal iz šole, sem srečal nekega sošolca, ko je jedel grozdje. Poprosil sem ga za malo grozdja, pa ga ni hotel dati. Kar nekam užaljen sem se sam napotil, čeprav s skoraj praznim žepom, na tržnico.

Pred stojnicami je bilo vse polno ljudi. Posebno tam, kjer so prodajali grozdje, je bila velika gneča. Izra velike vrste ljudi sem opazil debelo prodajalko, kako nespretno je nakladala grozdje v vrečke. Bil sem ji kar malo navoščljiv ob tako veliki količini grozdja. Ko sem prišel že skoraj na vrsto, sem šele segel v žep, začel šteti denar in ugotovil, da mi manjka kar precej denarja. Žalostno sem pogledal debelo prodajalko, ki me je kar nekam sumljivo gledala in odšel sem proti avtobusni postaji.

Franci Razinger,
8.a razred

STRAH MA VELIKE OČI

Med prazniki nas je obiskal stric Lojze. Med pogovorom nam je povedal tudi ta zanimiv dogodek.

"Takrat sem bil še vajenec v avtomehnični delavnici. V prostem času sem pomagal kmetom na polju. Tako sem nekoč zaslužil rejenega zajca. Zvečer sem se utrujen vračal domov. Preko rame sem nosil vrečo z zajcem. Pot me je peljala skozi dolg in temen gozd. Gozd je bil poln skrivnostnih jam in rovov. Komaj sem dobro zakoračil v gozd, me je nekaj pobudilo pri hrbtu. Obšla me je groza. Namah sem pozabil na utrujenost in jo ucvrl, da so me komaj noge dohajale. ako sem pridirjal do potoka. Šele, ko sem preskočil potok, ki mu pravijo Ruski graben, se mi je posvetilo, odkod tisto butanje. Vso nadaljno pot do doma sem se smejal svojemu strahu."

Kaj mislite, kaj ga je prestrašilo?

Smiljana Brkljač,
6.c razred

OPERACIJA

Moje počitnice so bile žalostne. Že četrty dan sem zbolel. Začelo me je boleti grlo. Na dom je prišel zdravnik, dejal je, da imam vnetje grla in gnojne mandeljne. Napisal mi je napotnico, da moram v Kranj v bolnico. Tega sem se zbal. Tretji dan mi je oče dejal, da bova šla zjutraj v bolnico. Začel sem pripravljati stvari. Okoli sedme ure sva odšla.

Ko sva prišla v bolnico, sem začutil vonj zdravil. Nekā zdravniška sestra me je peljala v sobo, v kateri so bili taki fantje kot jaz. Očetu so povedali, da bom v bolnici ostal en teden. Zdravniki so se odločili za operacijo. To se je zgodilo čez tri dni. Peljali so me v operacijsko sobo. V nji so bile razne naprave za transfuzijo krvi. Na usta so mi položili nekakšno masko za narkozo in čez dve sekundi sem zaspal. Zbudil sem se zvečer. Kmalu potem me je začelo peči grlo. Sestra mi je povedala, da me bo nekaj časa peklo, ker so mi vzeli iz grla mandeljne. Ko je minilo tri dni, je oče prišel pome. Povedali so mu, da moram jemati zdravila in moram še ležati, na zrak pa ne smem ves teden.

Čez teden dni sem se zopet pridružil prijateljem v igri. Tudi bolezen je počasi izginjala. Tega dogodka ne bom nikoli pozabil. V mislih mi bo ostal vse življenje.

Mitja Papov,
6.b razred

NA POTI DOMOV

Iz šole domov se vračam s prijateljico Slavko. Največkrat greva kar po Trgu svobode, zavijeva v desno in greva čez tržnico. Vsakokrat pogledava, če je znani prodajalec že tam. Vedno ga pozdraviva in on nama odzdravi: "Dober dan, srce!" Malo dlje se posmejiva, ker nama je rekel srce. Zaradi tega ga tudi pozdravljava.

Na mostu radi gledava ribe. V vodi je precej postrvi. Nekaga dne sva videli, da je mrtva riba ležala med skalami. Ostale ribe so žalostno plavale okoli nje; nekatere od njih so se grele na plitvini.

KALI NAŠE DOMIŠLJIJE

DIRKA V MONACU

Dirkalna steza v Monacu, 25. januarja 1970. To je ena najlepših in najtežjih dirkalnih stez na svetu. Najlepša je zaradi čudovite pokrajine Monte Carla in Azurne obale, ki jo obdaja, najtežja pa zato, ker poteka steza po zavitih ulicah kneževine.

Tekmovalci smo se zbrali pred glavno tribuno, na kateri so plepolale zastave Anglije, Nove Zelandije, Italije, Nemčije in Jugoslavije.

Zbralo se je na tisoče nestrpnih gledalcev.

Mehaniki so zadnjiš pregledali jeklene stroje.

Napovedovalec je v štirih jezikih sporočil po zvočniku:

"Do začetka dirke je še trideset minut. Naj povem še enkrat imena tekmovalcev:

Jackie Stewart, Anglija

Cris Amon, Nova Zelandija

Jochen Rindt, Nemčija

Bruce Mc Laren, Nova Zelandija

Giancarlo Ascari, Italija in

Darijo Plesničar, Jugoslavija!"

Tekmovalci smo se postavili pred avtomobile.

Na znak starterja smo planili v škatle. Vžgal sem motor in se pognal po stezi. Moj "Maseratti" je kmalu ujel Italijana in ga prehitel. Hitrost se je z 240 km/h povečala na 290 km/h. Za mano je vozil Mc Laren in me kmalu pustil daleč za seboj. Švignil sem mimo Nemca in Novo Zelandca ter se spet približeval dirkaču pred seboj. Nemec se mi je obesil za pete. Enega za drugim sva prehitevala. S hitrostjo 310 km/h sem zdrvel mimo Angleža. Za menoj je dirjal Nemec in se trudil, da bi me prehitel. 800 metrov pred ciljem ga je pri hitrosti 300 km/h zaneslo in njegov "Ferrari" je zletel po zraku in padel v travo, kjer je eksplodiral. S tem je bila kariera Jochena Rindta za vedno zaključena. V cilj sem privozil prvi, za menoj "leteči škot", tretji je bil Mc Laren, nato Chris Amon, Italijan Giancarlo Ascari pa je bil zadnji.

Godba je zaigrala našo himno in v oči so mi pritekale solze sreče. Po končani razglasitvi rezultatov so poleg jugoslovanske zastave obesili še žrno. Z enominutnim molkom smo počastili tragičen konec Jochena Rindta.

Čez nekaj časa sem že hitel po sončni avtocesti mimo Azurne obale. Poleg mene je sedela moja žena in pestovala zlat pokal, nagrado za prvo mesto v tekmovanju za svetovnega prvaka.

Darijo Plesničar,
4.a razred

NESREČA PRI IGR

Nekega dne smo se s prijateljicami domenile, da bomo igrale razne igre. Takoj po kosilu, ko smo pospravile, smo odšle na vrt. Najprej smo premišljevale, kaj bi sploh igrale. Odločile smo se za igrico Sneguljčica.

Igra je zelo lepo potekala in dolgo časa trajala. Kar naenkrat so prišli fantje in začeli s fračami streljati. Ko je neki fant ustrelil, sem se sklonila in tako je kamen priletel Bredi v oko. Fantje so se razbežali, me pa smo hitro stekle k Bredini mami in povedale, kaj se je zgodilo. Bredina mama ni mogla verjeti, da se je kaj takega zgodilo njeni hčerki. Stekla je na vrt, prišla Bredo za roko in jo odpeljala v hišo.

Sosed, ki je bil na dvorišču in je slišal hrup, se je vsedel v avto ter mamu in Bredo odpeljal v zdravstveni dom. Nestrpno smo čakale, kdaj se bosta vrnila. Vrnila se je samo Bredina mama. Stekle smo k njej in jo vprašale po Bredi. S krhkim, žalostnim glasom je povedala, da Breda mogoče ne bo nikoli več videla na desno oko.

Obstale smo, kot da so nam noge prirasle k zemlji. Šele čez dolgo časa smo se brez besed razšle na svoje domove.

Počutila sem se krivo. "Če se ne bi sklonila ..." sem mislila. Toda nisem vedela, da je Breda za menoj. Sklonila sem se nagonsko. A vest, edini pravični sodnik, mi ni dala miru.

Majda Benedik,
6.a razred

Banane v omari

Z mamu sva prinesli iz trgovine veliko sadja. Ko sem vprašala mamu, zakaj ji bo toliko sadja, mi je povedala, da bo naredila sadno kupo. To imam zelo rada, posebno če je na kupi veliko smetane. "Pazi, da mi ne boš pojedla vsega sadja!" mi je zagrozila mama in zaklenila dobrote v shrambo.

Tega opomina sem se še nekaj časa bala, toda kmalu me je premagala želja po sadju. Komaj sem čakala, da je mama odšla k sosedu in že sem se lotila iskanje ključa. Pretaknila sem že vso hišo, toda ključa ni bilo nikjer. Ostala mi je še omara, v kateri je tičala posoda. V vsak lonec sem pogledala in že sem skoraj obupala, ko sem našla ključ v obtolčeni kanglici. Stekla sem pred shrambo, potisnila ključ v ključavnico in vrata so se odprla. Pogled mi je splaval na police, na katerih so čepеле razne dobrote. Nisem vedela, kaj bi najprej pokusila. Zagledala sem šop banan. Te imam najraje. Olupila sem jih, in kot bi trenil, sem jih polovico pospravila, poskusila sem tudi druge dobrote, vendar nisem ničesar pojedla do konca, da ne bi bila mama preveč huda.

Mama se je kmalu vrnila. Vzela je ključ in odšla po sadje. Iz shrambe se je razlegel vzklík: "Oho, kdo je tako priden, da je pojedel skoraj vse sadje?" Pridirjala je v kuhinjo in na pol v šali, napol zares rekla: "Za kazen ne boš dobila niti ene sadne kupe!"

Na koncu pa naj povem, da vse to ni bilo res, moglo pa bi biti.

Marjana Ribič,
8.a razred

Moj prvi strah

To se je zgodilo, ko sem bila še majhna in še nisem hodila v šolo.

Takrat smo še stanovali pri babici. Nekega popoldneva je mamica pomagala babici saditi krompir, jaz sem se pa igrala. Kar naenkrat so pričeli ljudje kričati in klicati na pomoč. Takoj smo videli, da je pri sosedovih izbruhnil požar in v hipu je bilo vse v plamenih.

Tudi pri nas smo se bali, da se od vročine ne bi vnela hiša in naš je bilo hudo strah.

Sedaj imajo tudi pri sosedu že lep nov dom.

Alenka Javornik,
3.c razred

MOJ BRATEC

Imam malega bratca. Ime mu je Borut. Star je tri leta in pol. Je zelo živahen in mami večkrat nagaja. Zelo rad čofota po vodi. Nekega dne je pri stari mami odšel k jarku, ki ga imajo za hišo. Mamica ga je klicala in iskala, toda vse zaman. Naenkrat je zakričal, mama je stekla pogledat, če je padel po stopnicah.

Šele ko je drugič zaklical, ga je našla. Imel je polne škorenjčke vode.

Nikoli več ni šel v jarek, jaz pa sem sklenila, da bom bolje pazila nanj. Čeprav je poreden, ga imam nadvse rada.

Sonja Markič,
3.c razred

Žirjenje na kmetiji

Tako kot Toni na televiziji, imam tudi jaz teto Mara. Ta teta Mara ni moja prava teta, je le prijateljica moje mamice, je pa resnična in ne samo za vice kot Tonijeva.

Ta moja teta Mara je kmetica. Obdeluje polje in doma redi živino. Na polju pridelava korenje, zeleno, peteršilj, solato, cvetačo in zelnate glave, živina pa ji da mleko in meso. S tem se tata Mara preživlja. Ker pa ima preveč dela, da bi sama pripravljala hišo, pazila svojo mlajšo hčerko, krmila živino in obdelovala polje, kuhala, pripravljala pred kmetijo in hodila nakupovat, ji pri delu pomagajo tudi mož, otroci in mama. Ker pa je zaposlen samo mož, teta tudi prodaja svoje pridelke, kakor drugi kmetje.

Bojana Kališnik,
3.c razred

V GOZDU

Nekoč smo se s prijatelji domenili, da bomo šli v gozd.

Bilo nas je sedem. Ko smo šli po gozdni stezi skozi velik, temen gozd, smo se prestrašili. Na misel nam je prišlo, da se lahko izgubimo. Toda Roman se je delal, kot da ga nič ni strah. Rekel je: "Kaj se pa bojite, saj v tem gozdu ni nič takega, da bi se morali bati?"

Toda meni se je zdelo, da se je on še najbolj bal in sem ga opazoval. Toda to je opazil in se delal, da se nič ne boji.

Nenadoma pa je pritekel mimo nas zajec.

"Ujemimo ga!" je zavpil Iztok.

Začeli smo ga loviti. S Tonetom sva se preveč oddaljila od ostalih in sva se izgubila. Naredila se je tema in začelo naju je skrbeti. Prijatelji so doma povedali, da sva se v gozdu zgubila in starši so naju težko našli. Če ne bi bilo prijateljev in staršev, bi morala gotovo v gozdu prenočiti.

Tea dogodka se bom še dolgo spominjal.

Bojan Pavšek,
4.a razred

TABORJENJE V NEVIHTI

Taborili smo nekje pod Karavankami.

Bilo je zgodnje jutro. Nebo je bilo še močno zatemnjeno in žalostno. Sonce bi moralo že vstati, vendar so ga temne črne gmote že zakrivala. Vse mirno. Živali so si iskale zavetje. Naenkrat se je zabliskalo in zadonelo po vsem gorskem grebenu. Prve debele kaplje so začele padati. V šotorih nas je bilo strah in stiskali smo se. Kmalu je zapihal tudi veter in pršil dežne kaplje, ki so silovito divjale na zemljo. Z grebena so že prihajali hudourniki, ki so divjali kakor viharji. Tudi do šotorov je pritekla voda in prinesla nekaj kamenja in zemlje. Drevesa so se silovito pripogibala, kakor izmučeni ljudje. Strele pa so divjale sem ter tja kakor ptiči, ki iščejo hrano.

Kmalu je močan veter odpihnil dež in kot zmagovalec prevzel povelje nad trepetajočo naravo. Ni bilo dolgo, ko je tudi veter pojenjal. Narava je bila izmučena od nevihte kakor ljudje po bitki. Voda je usihala v zemljo, kakor da tone neznanó kam. Posijalo je sonce. Narava je zadrhtela in se razveselila sončnih žarkov. Živali so lezle iz skrivališč in pozdravljale sonce. Nevihta je odšla in pustila le mokre sledove.

Milan Klemenc,
7.b razred

NEVIHTA NAS JE PREHITELA

Sonce je že zdavnaj zašlo in na zahodu se je prikazala večerna zarja v svojih mavričnih barvah. Mrak je začel preplavljati dolina in gozdove okrog nas. V zarji so goreli le še vrhovi gora, na katerih je ležal še sneg. Do koč, kjer bi prenočili, smo imeli še kake pol ure. Nebo nad nami je bilo oblačno in pričakovati je bilo nevihto. Ognjeni bliski in grmenje nas je opozarjalo, naj stopimo hitreje. Ozračje je bilo težko in nabito z elektriko. Zarja na zahodu je ugasnila, po nas pa so začele padati prvi težke kaplje. Svetel ognjen blisk in strašno grmenje za njim nas je opozorilo, naj se raje zatečemo v kakšno votlino, čeprav smo do koč imeli le še deset minut. Nasmehnila se nam je sreča, ker smo trenutek za tem zagledali votlino. Hitro smo stopili vanjo, saj je bil še zadnji čas. Skoraj vsi smo bili do kože premočeni. Seda smo opazovali naravo, kako vsa razbesnela ruje drevesa s koreninami vred iz zemlje in kako se veter poizgrava z dežnimi kapljami. Hudourniki so nosili s seboj kamenje, veje, pa tudi prst, ki jih je temno obarvala. Narava se je sprostila in dež je začel ponehavati.

Veter je utihnil, le še rahel severozahodnik je pihal. Nastopila je strašna tišina, v kateri nas je bilo strah, zato smo se začeli pogovarjati. Odšli smo proti koči.

Viktor Paplar,
7.b razred

RAZVESELIL SEM MAMO

Moja mamica hodi v službo. Zjutraj zelo zgodaj vstane, ker se z avtobusom vozi v Kranj, kjer je zaposlena. Vrne se popoldne in doma jo zopet čaka delo: kuhanje, pomivanje, pranje, likanje, čiščenje stanovanja, pa še kup dela s sestrice. Da bi ji pomagal, grem v trgovino, odnesem smeti in pobrišem posodo. Vesela je, kadar to storim, ne da bi me bilo treba opozoriti. Kadar me čakajo prijatelji, godrnjam, da moram samo jaz pomagati. Vem, da takrat mamico, mamico, jezim in žalostim.

Mamica je zelo vesela, kadar je s sestrice ubogava in pomagava, toda velikokrat ji tudi nagajava. Da bi mamico razveselil, se je spomnim ob njenih praznikih: ob rojstnem dnevu in ob dnevu žena. Takrat sklenem, da bom bolj ubogljiv, ji kupim darilo in nabere rožic. Obljubim ji tudi, a kaj, ko na obljubo kmalu pozabim in obljubo težko držim.

Najbolj pa je mamica vesela, ko v šoli znam in na koncu šolskega leta prinesem domov odlično spričevalo.

Večkrat premišljujem, kako malo je treba, da so mamice vesele, a se tudi toliko ne potrudimo, da bi jih ubogali. Toliko dela in skrbi imajo, da res zaluzijo, da jih kdaj razveselimo, pa čeprav s skromin šopkom, ki ga nabereмо na poti iz šole.

Sergej Rus,
6.c razred

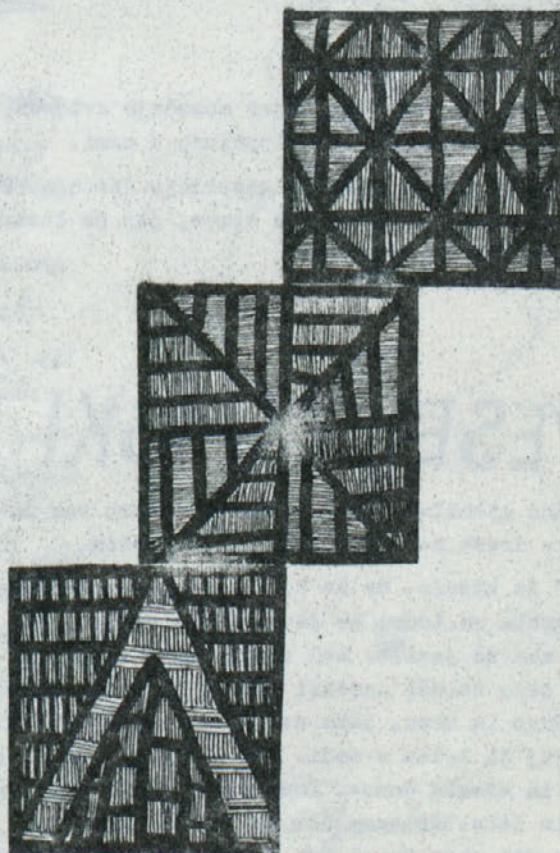
BILI SMO NA TRGATVI

V začetku oktobra smo se odpeljali k teti na trgatve. Po dnevni vožnji smo prišli do njenega doma. Zaradi grdega vremena smo upali, da bo doma. Ker pa je ni bilo doma, smo se odpeljali po grdi strmi cesti.

Kar precej časa je trajalo, preden smo prišli na cilj. Jaz sem takoj pokusila grozdje. Bilo je zelo sladko in sočno. Zaradi tega sem ga veliko pojedla. V zidnici smo ostali malo časa, saj se je kmalu začelo nočiti. Drugo jutro smo se zgodaj odpravili v vinograd. Čakalo nas je veliko dela, zato smo si ga razdelili.

Jaz sem morala grozdje rezati in ga metati v škaf. Kadar se je napolnil, sem grozdje nesla v brento. Brentač je polno brento grozdja nesel v klet in ga tam smlel v posebnem mlinu. Zmleto grozdje so potem stiskali. Po šlebu je pritekel mošt, ki so ga točili v velik sod, v katerem se bo mošt spremenil v vino.

Rezka Janc,
6.b razred

Odideva dalje. Na prostoru, kjer obračajo avtobuse, se ločiva. Slavka odide po Cankarjevi cesti dalje, jaz pa grem po stopnicah k mami.

Na dvorišču me čakata mama in sestrčna Jerneja. Ko me ta zagleda, se mi v pozdrav zasmeji. Mami oddam torbo, da jo odnese domov, jaz pa čuvam Jernejo. Čez nekaj časa prinesem Jernejo domov in moja pot je končana.

Ladi Erjavšek,
6.a razred

VESEL ZIMSKI DAN

Bilo je med zimskimi počitnicami. Ta teden sem preživela kar doma, saj sem se skoraj vsak dan hodila drsat na mlako pred našim blokom.

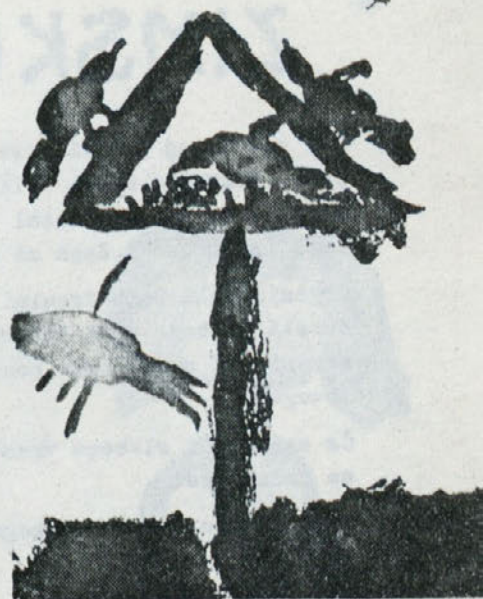
V nedeljo je kazalo, da ne bo snežilo. Popoldne sem odšla na led. Komaj sem si obula drsalke in se pognala po ledu, že je posijalo sonce. "Oh, to sonce, ali si ravno sedaj moralo posijati?" sem se jezila. Led se je začel topiti in če si se peljal po njem, je začel pokati. Nekdo je celo nalašč naredil luknjo na ledu. Otroci so se vrnili k bregu in opazovali prijateljico in mame, kako sva se še naprej drsali. Kar naenkrat se mi je vdrla in že sem bila skoraj do kolen v vodi. Vsi so se mi začeli smejati. Hitro, kar se je dalo, sem se preobula in stekla domov. Doma se mi je še mami smejala. Vprašala me je, od kdaj tako rada lovim žabe. Še sama sem se začela smejati.

Ta dan je bil zame vesel, pa čeprav sem morala popoldne ostati doma.

Beti Gjorgieva,
6.a razred

Krmilnica v gozdu

Danes smo si ogledali krmilnico za srne. Je v gozdu ob stari smreki. V krmilnico smo dali seno. Našli smo sledi srne in srnjaka. Lovec skrbi pozorni za gozdne živali. Pomagamo pa tudi pionirji pokladati seno v krmilnico. Jaz imam rada gozdne živali.

Irena Nemec
uč. 4. raz. - Podlube

Sluša na snegu

Vsi otroci in nase smo se zbirali, da se gremo sanhat. Med mami pa so bili tudi manjši otroci, ki se niso hodili v šolo. Sneg je bil tedi, da je pod nogo gume kar škripalo. Sneg je bil na eni strani zelo strom. Obleden se ni upal spustiti v dolino. Uločil se je najmlajši, da se spusti po bregu. Ka sanhami se je kar padla lo. Sanke so piletale v drevo. Deča pa je nrglo na meg. Uločil je nezavesten. Dechi so ga naložili na sanke in ga odpeljali domov. Biljati so ga morali k zdravniku. Zdravnik ga je poslal v bolnišnico.

Dech je trško šahal, da li se vonil in bolnišnice zdrav in se napat lahko sanhal.

Kupan Janho
2. razred
Učnorna šola
Kovar

ZIMSKO VESELJE

53

Vsi smo komaj čakali prvi sneg, posebno mi, otroci. Zunaj je vse živo. Otroci se kepamo, sankamo, mnogi delajo sneženega moža in se smučajo. Bližajo se polletne počitnice. Upajmo, da bo sneg ostal do takrat, še bolj pa bomo veseli, če bo zapadel nov. Takrat bomo imeli dosti časa za zimsko veselje.

Organizirali bodo drsalni in smučarski tečaj. Nekaj se jih bo šlo smučat v druge kraje. Zbrali se bodo tudi taborniki in planinci. Veselim se drsalnega tečaja. Upam, da bom stvari, ki sem se jih naučila na tem tečaju lahko leto še znala, in se naučila še kaj novega.

Če se zaradi slabega vremena ne bom mogla sankati in drsati, bom šla k mojim sorodnikom na počitnice.

Upam, da bo dosti zimskega veselja.

Jelka Jelovčan,
3.c razred

PRESENEČENJE

Popoldne je. Dan je mračen in meglen. S težkimi koraki sem prestopil šolski prag in se napotil proti domu. Ves sem bil potrtn, ker sem v šoli dobil slabo oceno. Ob misli na očeta me je spreletelo. Vedel sem, da zaradi tega gotovo ne bom pohvaljen. Hotel sem pregnati te slabe in utrujajoče misli s tem, da sem si požvižgaval. Kmalu sem zagledal Tržič. Povsod je ležala nad hišami megla in mesto ni kazalo nobenega življenja.

Prišel sem domov, očetova prva beseda je bila, če sem bil v šoli kaj vprašan. S težko kretnjo roke sem segel v torbo po beležko in mu pokazal podpis. Njegov prijazni obraz se je v hipu spremenil. Nagubal je čelo, iztrgal beležko iz rok, jo preletel z očmi, nato pa položil svojo težko roko na mojo glavo, da sem zletel po kuhinji in se ustavil šele pri oknu. Dobil sem še nakaj lažjih udarcev in vsega je bilo konec. S sklonjeno glavo sem se pobral in čisto počasi odšel iz kuhinje v sobo. Šele tam se se razjokal. Med jokom sem si vedno ponavljal, kako je svet surov in da na njem sploh ni življenje lepo.

Toda kmalu sem spoznal, da sem se v tem motil. Preteklo je nekaj tednov in imel sem rojstni dan. Ko sem se takrat vrnil iz šole domov, sta me mati in oče pričakala z odprtimi rokami in mi zaželela vse najboljše za rojstni dan.

Takrat so se moje misli o svetu, češ, da ni prav nič lep, popolnoma spremenile in začutil sem, da je tudi življenje lepo, da so nekateri trenutki v življenju težki, druge pa premagaš z največjo lahkoto.

Miran Prešeren,
8.a razred

PONESREČENI SKOK

V nedeljo sem se šel sankat v Ročevnico. Očka je šel z menoj. Nekajkrat sem se peljal sam, nekajkrat pa z očkom. Kadar sem šel sam, me je opomnil na skoke. Ker je šlo najbolje na skokih, nisem ubogal njegovega nasveta. Ko sva se vračala domov, sem ga prosil, če se lahko peljem še enkrat sam. Zadnja vožnja pa je bila usodna. Ko sem poletel čez skok, me je vrglo s sani. Zvil sem si roko, zato so me doma okarali. Za kazen se en teden nisem smel sankati.

Ko bo zapadel nov sneg, se bom spet sankal in bom bolj priden. Če ne ubogaš staršev, se ti zgodi nesreča.

Robert Hafner,
3.a razred

Imam tri sestrice. Vse tri so mlajše od mene. Tatjana je stara sedem let in hodi v prvi razred. Je še kar pridna. Lahko bi pa bila še bolj. Mojca bo kmalu stara štiri leta. Je zelo horajna. Zna še tudi veliko pesmic. Zelo mi je rada. Metka pa bo marca praznovala svoj drugi rojstni dan. Ne zna še govoriti, pa me vendar vse razume. Imam jo najraje.

Kadi Malovrh
2. razred Kovor

Naš pes

Imamo psa, Lesija. Vse ga je kupil v Makedoniji. Je sicer srbske pasme. Postane je velike in široke. Zelo dobro čuti in sliši. Je dober godlag, siva njave barve. V Makedoniji pomagajo taki pri pastirjem čuvati ovce.

Lajšek Bergant
uč. 2. razr. Podlipelji

Taščica

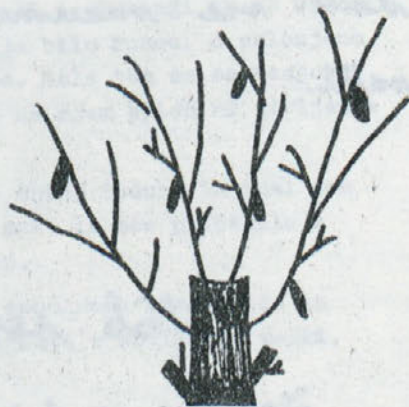
Ko sem šel domov iz šole,
sem zagledal pod drevesom
v snegu taščico. Zelo jo je
zeblo. Prijel sem jo v roko
in jo odnesel domov. Natrosil
sem ji zrnje, nato pa sem
jo spustil na svobodo.

Dušan Kuljič 1.a

Isčanje s srnco

Pred novim letom sva šla z očetom v gozd
po novoletno jelko. Med potjo, ko sva se
po blatni poti pomikala v gozd, mi je
oče pripovedoval, kako so divje živali
pozimi uboge, posebno ko zapade velika
snega. Tedaj nimajo hrane. Ravno v tem
trenutku je iz goščave skočila srna,
ker se je naju ustrašila. To srno je
bolela prednja noga. Uboga žival je v
strahu stehla samo po tleh nogah. Gotovo
je imela zlomljeno nogo. Smilila se nama
je. Pa ji nista mogla nič pomagati. S
tečaro je šla daleč od naju, da jo
nista več videla. Ko sva prišla domov,
sem mami povedala, da sem videla srno,
kako je nava stehla samo po tleh nogah.

Kataja Valjavec
2. razred Horov

Moja averta prijatelja

Imam dva prijatelja: to sta pes Bar
in miček Munki. Nikdar se ne ločita,
le se igrata. Najbolj avert mi je pes.
Če me hoče dalo udariti, takoj kralja.
Tudi miček mi je avert. Vta sta mi
velika prijatelja. Imam ju zelo rad.
Ko pridem iz šole, me se čakata
pred vrati. Pes je star leto in pol.
Bar nam je avert čuvaj. Če kdo
pride v hišo, takoj kralja. Pes je
zelo divji. Ina majhna tace, črna
dlača, le ohrogt vrata je del.

Grun Matij
2. a.

Bida Irena
1. razred
Kovor

Žalostna zima

Izvelkla sem sanke in se
šla sankat. Parkrat sem se peljala po
bregu, pa so se že pokazale korenine.

Do sedaj s sankonjem ni bilo nič.

Mamica me tolaži, da bo še dosti snega.

Jaz pa ji nič ne vrjamem.

Moj Rupart
Kdo je Rupart?
To je moj ljubi
morski prašiček.
Je črno bele barve.

On je samec.
Vsak dan mu dam
jesti. Imam tudi
samiče Toda moj
najljubši je Rupart.
Praprotnik Janez
1. razred Kovor

Moja muca.

Moji muci je ime Miki.
Ima lep pisani košček.
Rada se igra, in
prilezuje okrog mene.
Ko pridem iz šole,
me čaka na vrtu.
Imam jo zelo rada.
Heli Grendal drugi
razred osnovne šole
Klarija Bračiča - Kovor

Črt

Moj najboljši prijatelj je pes Črt.
Star je osem mesecev. Ima zelo lepo
dlako, belo rjave barve.

Čez dan je v kooči. Kradila sta me
jo stari oči in stari Joži. Ponosi spi
v vezi. Večkrat ga pelje stari oči
na sprehod. Rad se igra z otroki.

Ko pridem iz šole, me Črt na la-
janjem pozdravi.

Povčevič Kani

uči. 2. raz. Podljudski

Nova šola

Nova šola stoji na Bistriškem polju.
 Je velika in moderno opremljena. V
 šoli so oddelki za nižje in višje raz-
 rede. Razredi so veliki in čisti. Hlopi
 so cele barve. V razredih nižje stop-
 nje so kabineti, v katerih imajo učitelji
 opremljena učila in druge predmete. V
 vstopu v šolo je velika garderoba,
 kjer spravimo svojo obleko. Hodniki
 so zelo veliki. Malikat hodimo v jedil-
 nico, ki je tudi velika in čista. Tsi
 učenci radi hodimo v novo šolo.

Paternič Špela 2.a

